

మధనబోలు

దైవశాసనం

అరుణోదయకాలం ఆసన్నమైంది.

దివ్యానందస్వామి ఇంకా వాహినీ గట్టుపైనే అశుంభిక దీక్షను కొనసాగిస్తూ ఉన్నాడు.

ఆ రోజు ప్రకృతిలో వికృతి చెలరేగింది. పెనుచుపాను ఆరంభమయ్యింది. వరద వరవళ్ళు తొక్కుతూ వస్తుంది. వాయువేగం చెలరేగింది. వరం ఉధృతమయ్యింది.

ప్రకృతి తాకిడికి నదులన్నీ పొంగి పొర్లుతూ అక్రమ మార్గంలో విచ్ఛలవిడిగా విజృంభించాయి. భరించరాని పెనుగాలుల తాకిడికి 'పెళపెళ' మంటూ వృక్షాలు నేల కూలాయి. జంతువులు బిక్కుబిక్కుమంటూ తల దాచు కోవాలని కొండ చొరియల్లోకి వెళ్ళాయి. ఉహించని విధంగా కొండ అంచులు విరిగి నదీవంగా వుండే వన్య మృగసంపద నిదీవంగా మారిపోయింది.

అప్పటికే దివ్యానంద స్వాములవారి ఆశ్రమంలో

కల్లోలం చెలరేగింది. చెట్లు నేల కూలిన భారణంగా కొందరు ఆశ్రమవాసుల ప్రాణాలు గగన విహారం చేశాయి. మరికొందరు కాళ్ళూ, చేతులూ, తలలూ విరిగి రక్తపిత్త మైన దేహాలలో నేలపై దొర్లుతూ మృత్యుగీతాలనాల పిస్తున్నారు.

వానికోతోడు వరద వివరీకమైన వేగంతో వచ్చింది. ఆశ్రమంలోని పారంతా వరుగులు తీశారు. వారి కళ్ళ ముందే కన్నకొడుకులూ! బిడ్డువులూ, భార్యలూ వరద పాలయ్యారు. కుటీరాలన్నీ నేలకూలాయి. వరదలో తెప్పల్లా కొట్టుకుపోతున్నాయి. వృద్ధులు నీటిలో మునిగి మృతులయ్యారు. మునికన్యలూ, ముని స్త్రీలూ ఇంకా ఎండరెండరో చెలరేగిన నదీప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతూ ఆ ర్రనాదాలు చేస్తున్నారు.

ఆ ఆక్రంధనలూ, మృత్యు శోకాలూ దివ్యానంద స్వామిలవారికి వినిపించాయి. ఆవేశం పొంగింది. కళ్ళు తెరిచి చూశాడు. తన చుట్టూ పూహించనంత వేగంతో వరద ప్రవహిస్తూ వుంది. తను ఎత్తయిన గుట్టపై వున్నాడు. చెట్లు కనిపించడం లేదాయనకు. ఎటు చూసినా అరవై అడుగుల ఎత్తులో నీరు ప్రవహిస్తూ వుంది.

అంత ఎత్తులో నీరు ప్రవహిస్తుంటే ఆయన ఆశ్రమం ఎలా కనిపిస్తుంది? ఆయన గుండెల్లో వ్యధ సుమలు తిరుగుతుంది. తన ఆశ్రమవాసులంతా నీటిమయమై మృతులయ్యారని తెలుసుకున్నాడు. ఆయన అంతరంగంలో తీరని ఆపేదనకోపాలు ఆక్రోశం చెలరేగింది. ఆక్రోశంతో శరీరం నిప్పుకణలా మండిపోతుంది.

వెంటనే తను మంత్రజలాన్ని తీసుకొని “ఎంతటి అహంకారం? ఎంత సాహసం. నా ఆశ్రమవాసులను పొదిన బెడుకునే హక్కు అధికారాలను ఎవరిచ్చావీ గంగా దేవికి?” వెంటనే ఆ మంత్రజలాన్ని నదిలోకి విసిరాడు. చూస్తుండగానే నదిలోని నీరంతా ఇంకిపోయింది. ప్రవాహ వేగం పూర్తిగా తగ్గిపోయింది.

వరదంతా వెనక్కు మరలింది. అయినా, దివ్యానంద స్వామిలో ఆవేశం చల్లారలేదు. తన ఆశ్రమం ఉన్న ప్రాంతమంతా శూన్యంగా వుండి చిక్కని బురదతో అనహ్యంగా కనిపిస్తుంది. “గంగా!” ఆకాశం విరిగినదేలా అరిచాడు.

భూమి కంపించింది. ఆకాశంలోంచి ఉరుములూ, మెరుపులూ ప్రారంభమయ్యాయి. ముట్లోకాలలో అంధకారం వ్యాపించింది. కొండలు పిండై పోతున్నాయి.

గంగాదేవి అతని ఎదుట స్రవ్యక్షమయ్యింది.

“ఏమిటి నీ వికృత రూపం! సాధుజనుకువుల్లాంటి అమాయకులైన నా ఆశ్రమవాసులు నీకే పాపం చేశారు? నిత్యం నిన్ను పవిత్రంగా ధ్యానించి స్నానం చేస్తున్నవారిని తర్కశంగా ఎందుకు కాటు వేశావు?” అవేశంతో పలికాడు.

“సమాధానం తెలిపి కూడా నన్నెందుకు స్రక్షిస్తున్నారో అర్థం కావడంలేదు. స్రవ్యకిలో ఇలాంటివి సర్వసాధారణం నాలో చెలరేగిన అనందానికి చిహ్నం. నా ఆనందం మీ కారణంగా నాశనమయినందులకు విచారించాల్సింది నిజంగా నేనే. మీ రెండుకు బాధపడుతున్నారో అవగాహన కావటం లేదు” శ్రావ్యకంఠంతో పలికించాడు.

“హూ! నీ ఆనందానికి నా ఆశ్రమవాసుల ప్రాణాలే బలికావాలా? ఈ ఆశ్రమం నాది. ఇదెంతో పరమ పవిత్రమైంది. ఇక్కడకు రావడానికి నీ తంత్ర దైర్యం? నీవు నీ ఆనందాన్ని పొగొట్టుకున్నావనే బాధలో వున్నావు. నీ ఆనందం తీర్చడానికి నా ఆశ్రియాలెందరో బలయిపోయినందుకు నేనెంత పగకు లోనుకావాలి? జలప్రళయం సృష్టించి, రాక్షసత్వంతో ప్రపంచినందుకు ఎందరెందరు నాశనమయ్యారో తెలుసా? నీవు పొంగి పొల్లాలంటే ఈ సువిశాల కారడవిలో నీకు తావే కనిపించలేదా? ఏ పాపం తెలిసి వన్యమృగాలూ ఆ వన్యమృగాల కంటే సున్నిత హృదయాలైన నా శిష్యులందమే నీకవసరమయ్యిందా? నీవు పొందలేని ఆనందాన్ని ఏ క్షణాన్వయానా పొందగలవు. ఇప్పుడు మృతులయిన వారందరూ సజీవులుగా నాకు కనిపించాలి” దృఢనిశ్చయంతో పలికాడు.

“కనిపించకపోతే?” ఎదురుప్రశ్న వేసింది సూటిగా చూస్తూ.

“నిన్ను సర్వనాశనం చేస్తాడు” అన్నాడు కఠినంగా.

అమె విక్రృతంగా నవ్వింది. “నన్ను నాశనం చేయడం ఎవ్వరి తరచుకాదు. నేనులేకుంటే అకలి చప్పికలు తీరక అరిచుంటిస్తారు. చివరికి ఈ భూప్రపంచంలో సజీవంగా ఎవ్వరూ వుండరు. మీరు కూడా నన్నే ఆరించే స్థితికి వస్తారు. మీరు నన్నేమీ చేయలేరు” అంది గర్వముగా. “రియోన చెలరేగింది గాలి. ఆ వాయు తరంగాల కామె తురులు సాగర కెరటాల్లా తృణ్ణికలాడుతున్నాయి.

“గంగా! ఏమిటి నీ గర్వం? నిన్నీ క్షణమే శిలగా మార్చుతున్నాను- కఠిన పాషాణ హృదయంతో ప్రవర్తించిన నిన్ను నేను క్షమించను- శాపఫలాన్ని వెంటనే అనుభవించు” అంటూ మంత్రజలాన్ని ఆమెపై చల్లాడు-ఆమె శిలగా మారింది.

అంతే! ఎక్కడో ‘పెళ్ళపెళ్ళ’ మంటూ పడుగులు పడుతున్నాయి. లోకంలోని జలమంతా శిలగా మారిపోయింది! సృష్టికార్యం స్తంభించిపోయింది. జంతువులూ, మనుష్యులూ సకల ప్రాణులూ జలంతోనం తల్లడిల్లిపోతూ కన్ను మూశాయి. మద్యాహ్న వేళే ఆరాచకం అధికమయ్యింది- దాదాపు చావులు ప్రతిక్షణం అధికమయ్యాయి.

నాగాభరణుడు గంగలేక పోయేసరికి భరించలేక పోతున్నాడు ఆలోటు ఆయన అంతరంగాన్ని జ్ఞానకు గురి చేస్తోంది. పార్వతీదేవికి ఆగ్రహం కలిగింది. శవతాండవం మొదలయింది- పార్వతీదేవికూడ ఆ నృత్యంలో పాల్గొన్నది సకల లోకాలన్నీ కంపించిపోతున్నాయి—

అప్పటికే అన్ని లోకాల్లో విపరీతమైన ప్రాణనష్టం వాటిల్లింది. సృష్టికర్తకూ అయోమయంగా తోచింది-హరి భక్తుడు దివ్యానందుడు పరమశివుడి కోపాగ్నులకు బలై పోతాడేమోననే యోచన కలిగింది. వెంటనే వైకుంఠానికి వెళ్ళి ఆ విషయాన్ని వైకుంఠునికి తెలియజేశాడు—

విష్ణుమూర్తి వెంటనే దివ్యానందుణ్ణి చేరుకున్నాడు. “భక్తా! నీ యోచన నాకు తెలియనిదికాదు పవిత్రమైన గంగాదేవిని శిలగాచేస్తే నీ ప్రతి లోకాలూ చలన రహితంగా ఉండిపోతాయి. కొందరి కారణంగా సృష్టికే తీరని నష్టం

అరగడం ఉచితంవారు నీవు కోల్పోయిన నీ ఆశ్రమ
వాసులను ఇప్పుడే నడీవులను చేస్తాను. నీ కాపాన్ని ఉప
సంహరించుకుని కాలక్షేపంపోతే బరిగే మోరాలెంత భయం
కరంగా వుంటాయో మీకు తెలియనిదికాదు" ప్రశాంత
స్వరంతో వరికాడు.

దివ్యానందుడు కాంచిండాడు, విష్ణువు మాటలకు-
వెంటనే తన కాపాన్ని ఉపసంహరించుకున్నాడు. గంగా
దేవి పరమేశ్వరుడి నన్నిధికి చేరుకుంది. ఆమె ఆత్మ
అవమాన భారంతో దహించుకుపోతుంది.

మల్లిఖార్జునుడి మనసు కాంచింది—

మరణించిన ఆశ్రమవాసులూ, వన్యమృగాలూ, నకల
జీవులూ పునర్జన్మను పొందాయి. దివ్యానందుడికి ఆశ్ర
మాన్నికూడ స్పష్టించి అంతర్ధానమయ్యాడు విష్ణు భగ
వానుడు—

ఆశ్రమవాసులంతా దివ్యానందుడి పాదాలపై నడి
నమస్కరించాడు. దివ్యానందుడెంతో ఆనంద భరితు
డయ్యాడు.

o

o

o

గంగాదేవి నందివాహనుడిపై అయకను ప్రదర్శించింది
అయన ఆమెనెన్నో విచారాలు ఓదార్చే ప్రయత్నం
చేశాడు. కానీ, ఆమెపట్టిన పంచాన్ని వీడలేదు. దివ్యా
నందుడ్ని ఎలాగైనా తన పాదాల చెంతకు రప్పించు
కోవాలి! అతన్ని అవమానాగ్నులకు బలి చేయాలి!
అతడ్ని అష్టకష్టాలపాలు చేయాలి!

"ప్రాణనాదా! ఓ సామాన్యముని పుంగవుడు గంగా

దేవినే శపించడం- కాపించడం మీకు మూత్రం అవమాన
కరంగాలేదా?" అంది చిరుకోపంతో.

"దివ్యానందుడు సామాన్యుడుకాదు- మహా తపస్వీ.
అంతేకాదు, అతను గొప్ప హరిభిక్తుడు. భక్తులను
శపించడం, వారిని సర్వనాశనం చేయడం దైవత్వం అని
పెంచుకోడు. అందుకే నందుడ్ని క్షమించాల్సి వచ్చింది.
అయినా అతను అగ్రహించడంలో యదార్థం లేకపోలేదు.
అతను తన కోపం అగ్రహించలేదు. తన వారికోసం సజ్జ
దలతో అలా ప్రవర్తించాడు" ప్రశాంత వదనంతో
ఆమెను చూశాడు.

"హా! అతడ్ని మీరు కూడా సమర్పిస్తున్నారా? ప్రకృతి
భర్తగా నేను ఆనందించే యోగ్యతే నాకు లేదా! ఏ
యుగంలో నన్ను ఎదిరించి, శపించిన వారేరు. ఈ
నాడు! నందుడి కారణంగా అవమానించబడిన నన్ను
చూపి జాలివడేవారు లేరు" దుఃఖాన్ని ప్రదర్శించిందామె.

"కలియుగంలోని నకల ప్రాణులనూ కాపాడే తల్లివి
నీవు! అలాంటి నువ్వు ఆ దిగ్ధలను సంహరించడం తగదు
దేవీ! దివ్యానందుడు కూడా మనకు పుత్రసమానుడు.
దిగ్ధలను అగ్రహించి, సర్వనాశనం చేయడం ఏ తల్లికి
మనస్సంగీకరించదు. ఇంకా నీలోని వేదన అలాగే
పుంతు నందుడితో క్షమార్పణ చెప్పిస్తాను. ఆ గహం
మాని యిహనైనా ఆనందంగా వుండు" అన్నాడు శ్రావ్య
స్వరంతో వరమణిపుడు

"నందుడు క్షమాభిక్ష వేడుకునే వరకూ నా మనసుకు
శాంతి కూన్యం" అంది గంగాదేవి చిరువు స్వరంతో

“నీలో రగిలేది ఆనందమో ఆగ్రహమో అవగాహన కావడంలేదు దేవీ! ప్రతి ఏటా జలప్రళయంలో ఎన్నివేల ప్రాణులు బలైపోతున్నాయో నీకు తెలీనది కాదు. అది ఆనందమంటావా? ఆగ్రహమంటావా?” ప్రశ్నించాడు వరమశివుడు.

సమాధానం చెప్పలేదామె. “ఇంతకీ మీరు నందుడ్చి ఉమాధిభక్తుల పంపిస్తారా? లేక అతనికి నేనే ఉమార్పణం చెప్పాలా?” ప్రశ్నించింది చిరుకోసంతోనే—

శివుడు వెంటనే భూలోకానికి వెళ్ళాడు.

నందుడు శివుణ్ణి చూడగానే పాదాలపైపడి నమస్కరించాడు- నందుడికి శివుడి దర్శనం మహాభాగ్యంగా, నేత్రానందంగా ఉంది. ఎన్నో అష్టకష్టాలను భరించి తపోదీక్ష చేస్తే ఆ మహానుభావుని దర్శనభాగ్యం కలగడం దుర్లభం- అలాంటిది తనకై తను ఆ భాగ్యాన్ని కలిగించి నందుకు సంతోషం వ్యక్తం చేశాడు.

“భక్తా! నంవా! ఏనాడూ నేనెవ్వరినీ వరాలనర్పించలేదు. ఈనాడు నీవే నాకో వరాన్ని ప్రసాదించాలి. అది తపో-బ్రహ్మ నాకు తెలియదు, నా కోరికను తీర్చగలవా?” ప్రశ్నించాడు ఈశ్వరుడు.

“త్రినేత్రచారి! ఎంతమాట! మీకు నేను వరాలనివ్వగలవాడినా? మీరు కోరడం ఏ విధంగా ఏ పూర్వజన్మ పుణ్య ఫలమో, మీరు కోరాల్సినా నా ప్రాణాలు పహితం ఆనందంగా మీకు కానుకగా సమర్పిస్తాను” హృదయానంద కరంగా పలికాడు నందుడు.

“మునికుమారా! గంగాదేవికి నీపై ఆగ్రహం కలిగింది.

ఆమె మువ్వుటకోసం నీవామెకు ఉమార్పణం చెప్పాలి- అప్పుడే ఆమె ఆత్మ శాంతింపగలదు.”

“హా! పరమిణా! ఉమార్పణం చెప్పాల్సిన అగత్యం నిజంగా నాకులేదు. అమాయకులైన ఆశ్రమవాసులను రక్షించుని ఆమెను మొదటే అర్థించాను. ఆమెకు తను లేనిదే సృష్టిలేదన్న గర్వం ఉంది. నిజమే ఆ మాతృత్వ రక్షణలోనే ఎన్నో ప్రాణాలు రక్షించబడుతున్నాయి— వరమణా! బిడ్డల్లాంటి ఈ నకల ప్రాణులను కంటికిరెప్పలా కాపాడ్డానికి బదులు కాటువేయడం న్యాయమంటావా?”

“ముని పుంగవా! సృష్టికార్య రహస్యాలు నీకు మాత్రం తెలియనివికావు- అది ప్రకృతి ధర్మం. పుట్టిం చదం గిట్టిం చదం దైవత్వ రహస్యం- అలాంటి దైవ నిర్ణయాన్ని శాసించే హక్కు- అధికారాలూ ఎవ్వరికీలేవు- తపోశీలిడివైన నీవు ఈనాడు చేసిందేమిటి? సృష్టిని నీ గుప్పిటలో ఉంచాలనుకోవడం నేరంకాదా?”

“అది నేరమో పాపమో నాకు తెలీదు స్వామీ! పుట్టింది నడి మీరే, గిట్టిందేదీ మీరే- మానవుల్ని పుట్టిం చదం వాళ్ళను కష్టాలకూ, కన్నీళ్ళకూ గురిచేయడం. వారితో పాపాలు చేయిం చదం పరిణం చేయడం మీకు తగునా దేవా? ఇవాళ్ళ లేనిదే చిన్ననా కదలడంకూ! మీరు ప్రేరే పించకోపోలే సరులు ఏ నేరాలూ. మోరాలూ చేయరు- నేనూ మానవుడే- మీ ఆజ్ఞ ప్రకారమే నేను గంగాదేవిపై ఆగ్రహించి ఉంటాను. ఇందుకు శిక్షకూడా ఆనందంగా నిదించండి—భరించే శక్తికూడా నాకు ప్రసాదించండి” చేతులెత్తి నమస్కరించాడు—

“నలే పురుషా! నువ్వు కావించడము తల్లిని నిర్బంధించడంలాంటిది. అల్పమైన కోరికతో, పట్టుదలతో నీవు సృష్టికే హని తలపెట్టావు! జరిగిందేదో జరిగిపోయింది నీవు గంగాదేవిని క్షమాభిక్ష వేడుకోవడంతో నేనూ అనందిస్తాను.”

“స్వామీ! నా తల్లిలాంటి గంగాదేవికి నేను క్షమార్పణ చెప్పడానికి వాదపడను. ఈ క్షమే మీతో కైలాసానికి వస్తాను. మీ ముచ్చట తీర్చగలను. వదండి” అన్నాడు ప్రకాశ సర్వరంతో.

కైలాసనాథుడితోబాటు నందుడు గగనవిహారం సాగిస్తూ గంగాదేవిని చేరుకున్నాడు. కురులు విరబోసుకుని దీనవదనంతో గంగాదేవి కనిపించిందక్కడ —

“మాతా! తమరొక నన్నీ కైలాసనాథాన్ని బొందితోబాటు చూసే భాగ్యాన్ని కలిగించింది. జగత్లో నాకంటే అదృష్టవంతుడు యింకొకడులేడు. దివ్యమాతా! ఆనాటి నా అజ్ఞానం ఇంతటి మహాభాగ్యాన్ని కలిగిస్తోందని వూహించలేకపోయాను. సకలలోక పాపనీ! సకల ప్రాణ రక్షణేనన్ను క్షమించు లభి! నమస్కరించాడు నందుడు.

ఆమె ఆనందంగా ముఖం పెట్టింది. ఈశ్వరుడికి ఆనందం గానే ఉంది. నందుడు కైలాసానికి బొందితో వెళ్ళడం తన భాగ్యమని మురిసిపోతున్నాడు.

ఈశ్వరుడు నందుణ్ని తన కానుకలతో మరలత ఆనందార్పణలతో ముంచెత్తాడు పార్వతీదేవి అప్పుడే అక్కడికి ప్రవేశించింది. ఆ సమయంలో నందుడు గంగాదేవి పాదాలకు నమస్కరించి భూలోకానికి తిరుగుముఖం

పట్టాడు.

పార్వతీదేవి కనిపించగానే ఆమెకూ నమస్కరించారు. ఆమె అతని వినయ విధేయతలను ప్రశంసించకుండా ఉండలేకపోయింది. “భూలోకంలో నీవు అఖండ కీర్తి ప్రతిష్ఠలు పొంది- వెయ్యి కాలాలపాటు రారాజుగా, ధర్మ ప్రభువుగా కొనియాడబడి, సంసార స్వర్గ సౌభాగ్యాల అనుభవించి, ఈ కైలాసానికి ఆనందంగా వస్తావు.”

“మాతా! మహాభాగ్యము. కానీ” చెప్పలేకపోయాడు. “పుత్రా! ఏమిటి నీ ధర్మ సందేహం?” ప్రశ్నించింది కుమాదేవి.

“గారీ మాతా! మీకు తెలియనిదేమున్నది? ముని సంతతికి ఐహిక మఖిలపై, రాజ్య భోగాలపై ఆసక్తి ఉండదు. జీవహింస చేయడానికి మనస్సంగీకరించదు. సాధు స్వభావుడనైన నేను క్షత్రియ ధర్మాలకు లొంగవల్సి వస్తుంది. క్షమించు లభి! నాకు శివపార్వతుల దర్శనం కలిగింది- అంతకంటే నాకు మరో భాగ్యంపై వ్యామోహం లేదు” అన్నాడు వినయపూర్వక స్వరంతో—

అతని మాటలకు గంగాదేవి మళ్ళీ లోలోన ఆవేశానికి గురై పోతోంది. ‘అతనికి పార్వతీపై పున్న మమకారం- నాపై లేవన్న మాట’ ఇంకా ఏదేదో యోచిస్తూ ఉంది.

“మునివర్యా! పూర్వజన్మలో నీవు క్షత్రియుడివే- దాన ధర్మ పుణ్య ఫలంగా నీవు ముని కుమారుడివిగా జన్మించావు- నీవు సంకోచించకు! ఇప్పుడే నిన్ను రారాజును చేస్తున్నాను. నీ మాటలకూ, కత్తికి తిరుగు

లేదు. జీవహింస చేయలేకపోయానా, నీకు ఎవ్వరూ శత్రువు
అందరు, నీవు నా మాటలను కాదనకు...."

"మహాప్రసాదం చూతా! అంతా తమ కరుణానిక్ష-
ణా జీవనరథం యిలా జరుగుతుందని కలలో కూడా
ఈహింసలేదు. పాలించడానికి నాకే రాజ్యం వుందో నెం
విస్తే నంతోపిస్తాను" అన్నాడు అనందం నిండిన
ముఖంతో చూస్తూ—

"మునిపుత్రా! నీవు భూలోకానికి వెళ్ళు....జరగవలసిం
దంతా జరిగి తీరుతుంది" అంది చిరునవ్వు ముఖపద్ధంతో
చూస్తూ—

"మహాప్రసాదం" అందరికీ నమస్కరించి వెళ్ళి
పోయాడు నందుడు.

నందుడు తన ఆశ్రమాన్ని చేరుకున్నాడు. ఆశ్రమ
వాసులందరూ ఆయనకు జేజేలు పలికారు. కైలాసంలోని
విశేషాలను తెలియజేశాడు. అందరూ ఆయన మాటలను
వింటున్నారు. అయినా వారిని నందుడు మహారాజుగా ఎలా
మారుతాడో పాలుపోవడంలేదు.

నందుడు ఆశ్రమంలోని జింక చర్యంపై విశ్రాంతి
తీసుకుంటున్నాడు. శిష్యులు ఆయన పాదాలను మర్రిస్తుం
డగా హాయిగా సుఖ నిద్రలో జారుకున్నారు. శిష్యులు
కూడా కునికిపాట్లు తీస్తున్నారు.

ఓ బంగారు పాపురం 'రెఫరెస్' రెక్కలాడించుకుంటూ
వచ్చింది. దాని నోటిలో ఓ మణిహారము మెరిసిపోతూ
ఉంది. దివ్యానంద స్వామిని మెడలో ఆ హారాన్ని
వేసింది పాపురాయి—

ఆశ్రమ వాసులంతా అనంద చకితులయ్యారు. ఆశ్ర
మంగా వారంతా ఆ వోద్యాన్ని తిరికిస్తూ ఉన్నారు. పక్షి
రెక్కలతో వింజామరల్లా గాలి విసుకుతూ ఉంది. ఆద
మరిచి నిద్రిస్తున్నారు నందుడు.

ఈలోగా మంత్రి జనంతుడు తన పైనివలతోబాటు
పసిడి రథాన్ని కూడ అక్కడికి తెచ్చాడు. గుర్రపుడెక్క-
నవ్వడికి నిద్రనుండి లేచాడు నందుడు—జనంతుడు ముని
పుంగవుడి చెంతకు నడిచి వినయ పూర్వకంగా నమస్క-
రించాడు—

"మహాత్మా! నేను త్రిపుర రాజ్యానికి మంత్రిని- పేరు
జనంతుడు. మా మహారాజుగారు వసంతుడు కను వృద్ధుడు-
అతని ఏకైక పుత్రికారత్నం మందాకినీదేవి. ఆమెకు
వివాహంచేయ నిశ్చయించిన మా మహారాజుగారు తమకు
దివ్యముఖులు ప్రసాదించిన పాపురాయిద్వారా తన కూతురి
వివాహం, తన రాజ్యానికి తగ్గ ఆర్థ తగల ప్రభువునూ
ఎన్నుకో దలిచారు. ఎన్ని దేశాలు తిరిగినా ఈ పసిడి
పాపురాయి తన నోటనున్న మణిహారాన్ని ఎవ్వరి కంతంలో
వేయక మమ్మల్ని ఎంతో శ్రమకు గురిచేసింది. చివరకు
కారడపుల్లో జపభక్తగల మీ ఆశ్రమానికి పాపురాయి
రావడం అది మీ కంఠసీమలో హారాన్ని వేయడంతో
మాకు మహా సంతోషంగా ఉంది" అన్నారు వినయపూర్వక
స్వరంతో జనంతుడు.

నందుడికి గిరిజాదేవి మాటలు స్ఫురణకు వచ్చాయి-
వెంటనే పైకిలేచి "ఆశ్రమ వాసులందరికీ ఈ ఆనంద
వదులయంలో ఓ మనవి- నేనీ ఆశ్రమాన్ని వదలి వెళ్ళ

దానికి ఎంతో వ్యవధి లేనపుడున్నాను. ఇన్నిరోజులూ మీరంతా నా యెడల చూపించిన ఆప్యాయతనురాగాలను ఏనాడూ మరువలేను. అయినా నేనీ కార్యభారాన్నంగీకరించక తప్పదు. ఇది దైవతాననం! పార్వతీదేవి కరుణా కటాక్షం- ఈ ఆశ్రమాన్ని సురక్షితం చేయాలన్న బాధ్యత నేటినుండి మీ అందరిపైనా ఉంది" అన్నాడు సజల నయనాలతో అందరినీ పరిశీలనగా చూస్తూ....

అదా. మగా, పిల్లా, పెద్దా లేదా లేకుండా అందరూ ఆయన పాదాలపై ఆశ్రయార్థం కురిపించారు—“ఇన్నాళ్ళూ తల్లిని, తండ్రిని, గురులై వారను మీతో చూశాము. అకస్మాత్గా మీరు మమ్మల్నిండరినీ వీటి వెళుతుంటే ఎంతో విలువైన సంవదనను దూరం చేసుకున్నట్లు వ్యర్థంగా ఉంది. ఈ కారదవల్ల కర్మర జంతువుల బారీనుండి, జల ప్రళయాలనుండి మమ్మల్ని దైవంలా కాపాడిన మహా పురుషులు మీరు. మీ కరుణాభిక్షకు దూరమై మేమెలా బ్రతకగలము? మేమూ మీతోనే వస్తాము. మీ రాజ్యంలోనే ఓ మారుమూల ప్రాంతంలో మాకు ఆశ్రమం కట్టించి యివ్వండి చాలు, మిమ్మల్ని నిత్యం దర్శించే భాగ్యానికి మేము నోచుకోలేదా మహా తపస్వి!” పుండరీకుడనే ముని వర్యుడు సజల నయనాలతో చూస్తూ ప్రశ్నించాడు.

“పుండరీకా! నీ మనోవేదనను అర్థం చేసుకోలేనంతటి మూర్ఖుడనుగాను నేను. మీరంతా నానాళ్ళూ, నా ఆత్మీయులు. ఈ భ్రమ ఏనాడు నాలో కలిగిందోకానీ. ఆ క్షణమే నా ముసితర్వం మాయమయ్యింది. రాజరికం నాకు తెలియ

దానే నన్ను వరించింది, ముఖంకు బంధు పీతి పుండరాడు కానీ! వ్యవధి వుండటంతో తప్పలేదు. నేను మిమ్మలను కన్యకగా ఏనాడూ భావించలేదు మిమ్మలను నా ఆత్మ బంధువులుగా భావించుకున్నాను.... రండి... మా రాజ్యం లోనే మీకు ఆశ్రమాన్ని నిర్మించగలము. మిమ్మలను ఇది నేను సహితం జీవించడం ఒక చిట్టా అన్నాడు లాంక స్వరంతో.

అందరూ సజలనీ వక్రీ తేజనీ కలికారు

పై నీకులు అయిన సున్నిత పాదాలు కండకుండా పువ్వు బాటలు వేసారు. వుద్ధులైన పువ్వుబాటలపై నడిస్తూ రథాన్ని చేరుకున్నాడు నందుడు. పైకి చూసా, జననంతరూ అక్కల నడిరోహిణి, ముందుకు వెళుతున్నాడు. రథం నెమ్మదిగా ముందుకు కదలి వెళుతుంది. ఆశ్రమవాసులు రథాన్ని ఆనునరిస్తున్నారు.

మందాకిని నందుస్వామి చక్రంతా తెలిపిపోయాంది. తనకు కాటాయే వదిలై వం ఓ సత్ పురుషుడూ, వ్యవహార జలం గలవాడని తెలుసుకుని ఆనందం వడింది. నందుడూ సామాన్యదేమీకాదు. అరిగి ముఖవద్దాన్ని నరదాల చాటు నుండి తడకంగా చూపింది యువరాణి.

విండి చండమామతోని లేజన్ను ఆశని ముఖంలో కనిపించింది. మన్మథ రూపురేఖలు ఆశని విశం నేత్రాల్లో నిటారైన చక్కని నాసికంతో, హరివిల్లల్లా మలుపులు తిరిగిన అరదాదరాంతో కనిపించాయి.

చెలిక తైలం చిరిపి చేష్టలకు, కొంచె ప్రశ్నలకు ముందా
కిని ఎక్కడని తపోలాలు సురిత కందిపోయాయి. పిగ్గుతో-
ఁజ్జాచిమానాలతో కుండించుకుపోయిన అమె అందరి
చెక్కిళ్ళు మందారపు పర్వతో ప్రకాశించాయి.

తనకంటె ఎక్సెన్స్ పూహలు చెందేగదం నహజం,
నందుకూడా తన పూహకు తగ్గట్టు రాజ వసాగ్రంను
ధరింపదం చూడంనుకుంటుంది. ఆ దుస్తుల్లో అతని దివ్య
మంగళ చూపాన్ని అనందంగా చూడంనే తనన మంచాకినిలో
చెందేగింది.

తన మువ్వకు త్వరలోనే తీరబోతుందని తెలుసుకుంది.
జిన్నానందుకూడా రాజ వసాగ్రంను ధరించుకు యిష్టతను
తెలియజేశాడు. తానిర్ని చక్కదనం, నెన్నెల వందనం,
ప్రాకాశం భూపాల శమల కిరీటాన్ని అమెలో చూచుచేయ
కున్నాయి. పెళ్ళికి తగ్గిందే అ నయోన్నని హృద
యాంతరాలలో ఏదో తీరిన రమ్య ముగ్ధ కేణుకదా
ప్రకారంగా విసిసిస్తూ మధుర లోకాల్లో తనను విహరింప
జేస్తుంది.

కలియ తనను తీర్చిదిద్దిన చేశాయి. మనసులో
మాధుర్యపు సరలు నవ్వుకి చేసున్నాయి శృంగార గీతకలు
ప్రతి ర కలిపివుతో చెందేగోతున్నాయి. వయసు
తెచ్చిన యౌవ్యకంతో పోటీ పడలేని మనసులో ఆదో
రతిపు ఉదనవేసి ప్రారంభమయ్యింది సువ్వన్న లోకంలో
తన బరహావేశాలకు లోనయ్యింది. అందిపోయింది.

ధృవుడితో నందుద్ది పోల్చుకుంది. ధృవుడుకూడా
బాంబంనుంది తనస్సులో నిమగ్నమయ్యాడు. యముననదీ

తీరాన అతను అతులికదీక్షతో తవస్సును గావించాడు
భగవంతుకాని తనస్సుకు అనందించి అతని కోరికను
తీర్చాడు. అతనుకూడా కొండకాంం రాజ్యపాంనం తొన
పాగించాడు.

జడవంకరం అతను వేళ్ళ తవస్సు చేశాడు, గంగావది
తీరాన. తానీ అనాడు గంగాదేవి ధృవుడ్నికూడా! ప్రియ
పాలు జేసింది. గంగాదేవి తన గలగలా ర్వమంతో ధృవుడి
ద్యావాని, భంగవదింది. గంగను వినుక్కున్నాడాయన-
లేదీ మరో క్రడేకంలో తన తపోదీక్ష ప్రారంభించాడు
కున్నాడు.

అప్పుడు గంగాదేవి ప్రకృష్టమయ్యింది. "తమ్మా! నీ
ధ్వనులు నా తపోద్యావాన్ని భంగపర స్తున్నాయి- కాంతంగా
ఇక్కడ తనస్సు జేసుకోలేక పోతున్నాను" చేతులు
జోడించి వినియంగానే నరికాడు ధృవుడు.

అలాడు గంగాదేవి గర్వంగా చూట్టాడలేదు. కాంతంగా
ద్యావం చేసుకోమనీ. తమకూడా ప్రకాంతంగానే కదలి
వెళతానని ధృవుడి మాట యిచ్చింది, ఈ నాటికి అ పుణ్య
పుంపు అక్రమం ముందు ప్రకాంతంగానే ప్రవహిస్తూ
వుంది.

అనాడు! గంగాదేవి ధృవుడిపై కదలు చూపించివట్టు
నందుడిపై ఎందుకు ముడుకాలాన్ని చూపి వలేదు? అదీ ఏ
విధంగా నీ దురీ మం:తే జరిగింది అంతటి మహాత్ముడు
తొండితో కైలాసాన్ని చేరుకోవడమే కాకుండా ప్యాక్రి
వరమేక్వరుం విరాంనన్న పొంద గలిగిడు. తనకు పతి

తేవుడిగా, ఈ రాజ్యాధిపత్యం అందరి మన్ననలకూ ప్రళం
సలకూ పాత్రుడయ్యాడు.

మందాని మునిష్కంలో యింకా ఏవో పూహలు
చెలరేగుతున్నాయి. గంగాదేవి ప్రవృత్తిపై యింకా
అగ్రహంగానే వుంది. మునిష్కం నహజంగా సున్నిత
సాధు స్వభావం గలవాడు వారు లోకకళ్యాణానికై బహుక
మబుడె. బంధుత్వానూ, అస్థియునూ వారి కారడ
వల్లో స్థూర వృగారమ సహజం మర్చి కేసుకుని తపో
దీక్షను మారేవారు. అలాంటివారిని గంగాదేవి కర్మక
హృదయంతో కలకకు గురికేసింది.

అవారు దృఢుడు అమెను మాతృశ్రీని బాలించి క్షే
పండుకూ, అతని శిష్యులందరి సహితం అమెనాదానం
తోనే చూశారు. ముని కమాసం ప్రేమంజు ఏమిదో గంగా
దేవికి తెలిసింది కాదు. దృఢదాసుడు అమెను పీడి వైకుం
ఠాని కెళ్ళడానికూడా ఇష్టపడలేదు.

గంగనూ గోవిందనామామ్మి వదలడానికి దృఢుడికి
ఇష్టంలేదు తమ దినంగా తమ కొరకు దివ్య విమానం
వైకుంఠంనుండి రాగా, బాధతో అంతిమస్థానం చేశాడు.
అమెకు సాష్టాంగ సమస్కారం చేశాడు. అతనికి దుఃఖం
కలిగింది. హృదయం భారమయ్యాంది.

“అమ్మా! భగవంతుని ఆజ్ఞతో నేను వెళుతున్నాను.
నీవు జ్ఞాన గంగను. నీ తిరానంబించిన అనందం నాకు
వైకుంఠంలో లభించగలదా మాతా!” అడిగాడు దీపంగా.

“నాయనా! ఇక్కడ నేను భౌతిక దేహంతో ఉంటాను.
వైకుంఠంలో అది భౌతిక స్వరూపంతో విష్ణు పాదారంగ్య

నేను కూడా ఉంటాను. నాకోసం నీవు దొంగ వదనం
చని వారిని గంగాదేవి దివ్యానందుడి విషయంలో ఎందు
కంత వట్టుదలతో వ్యవహరించింది?

ఇంకా నలునలు విధాలుగా యోధిస్తూ నిద్రలోకి జారు
కుంది మందాని.

ఓ సుముహూర్తంలో శ్రీపుర రాజ్యాధిపతి అయ్యాడు
నందుకు. దేశదేశాల రాజుల నందరినీ దివ్యానందుడూహ్య
నించాడు తమకు దాదాపు అన్ని దేశాల చక్రవర్తులంతా ఆ
పేరుకును చూశాడు. వారందరితోదాటు శ్రీపుర రాజ్య ప్రజ
లంతా ఆ అనందోత్సవాన్ని కళ్యాణ చూడాలని ముచ్చట
పడి తలదోసకడాయిగా వచ్చారు.

అందరి సమక్షంలో వసంతుడు అనందంగా కందుకీ,
మందానిని పెళ్ళి జరిపించాడు. మెరుపుకీ గలా నవయౌవన
రమ్య సేవాత్మయితో, సజీవ వనిది విగ్రహంలా శోభించే
మందానిని యౌవనోద్రేకంతోపున్న రాజులందరూ తదే
కంగా చూస్తున్నారు.

ప్రజలందరికీ ఆ జంట మోడ ముచ్చటగా, నేతవర్ణంగా
వుంది.... ధన, కలక, అన్న వస్త్ర దానాల ఆ దివ్యజంట
చేతుల మీదుగా ప్రజలందరికీ అందాయి అనాడు! ఆ దేశ
ప్రజల్లో ఎన్నడూ భేదంలేదు మూలనోత్సాహం ప్రజ్వ
లిల్లింది. నాతోపాసందారతో దివ్యానందస్వామిలకు జేడయ
వడకుతుంటే చినలేని కొందరు చల్లగా వెలువలకు జారు
కున్నారు.

ముఖ్యంగా పొరుగుదేశ చక్రవర్తులైన భూపాలయా,

రణధీరుడూ రహస్యంగా ఓ ప్రాంతానికి చేతువచ్చాడు. వారిరువదికి రాజీ మందాకిపై ఎంతో అభిలాష మంది. ముని సంతతియైన వంతుడు పెళ్ళి చేసుకోవడంతో వారిరువురిలో ఈర్ష్యాగ్నులు రగుల్కొన్నాయి.

“భూపాలు! నవంతుడు తన భుమా రె యోగ్యవంతునివ్వరు నెరిగిడు” అనేకాన్ని అజయకోరికతో యాడు రణధీరుడు.

“నాకూ అలాగే అనినాండి. ఆ నవ మయూరికోరికలకు కొలవండింకోరిక తప్పదు. కాకి ముచ్చకు దొడలా ఎవరో దరినవెళ్ళే సత్కావీ! ఆ సరసాంగి లభ్యం కావడం కోవలయం. నవంతుడి మూడ విశ్వాసమే ఇంతటి అరిష్టానికి కారణమయ్యాయి. ఆ మునివర్ణునిదే ఆ ముద్దుగుమ్మ మెడలో మూడుమూళ్ళు వేయించింది. పాపరాయి మణి హారాన్ని మెడలో వేసినచో నాకూ ఆ సులలిత సుందరాంగిని వెళ్ళదే అదృష్టవరగ్యం కలగే.” కాస్త నిదరాన్ని వ్యక్తం చేశారు భూపాలుడు సుదీర్ఘంగా యోధించేవాడిలా ముదురు ముడివేసి.

“హా! దేశంలో క్షత్రియ పుత్రలే కరువై పోయినట్లు ఆ పావురము ఆ మునీశ్వరుడి మెడలో హారాన్ని వేయాలా? ఆ కవచ సన్యాసి ఏదో కల్పక విద్యతో ఆ పావురాన్ని లోకరుద్రునిపూజనీ నా సమ్మోక” రణధీరుడు రెప్పగొట్టే విధంగా మాట్లాడాడు.

“తను మంత్ర వహితుడు గలవాడే కాదనను. మంత్ర జనంతుడు అ కవచ వెంటాడుతూనే ఉన్నాడగా- అది పాదరణ పక్షి కూడా కాదు, దైవ వహితుడగుల పసిడి

పావురము- తాంత్రిక విద్యలకు ఆ కవచి లొంగిపోడు. ఏని ఏమైనా మందాకిని వివాహిత- వివాహిత అయిన స్త్రీని గూర్చి యోచించడం, అకడటల సంస్కారం లక్షణం కాదు”

“మందాకిని మునివర్ణుర్ని వెళ్ళాడినా ఆమె కన్యగానే ఉంటుందని నాకనుమానంగా ఉంది. కనుక కన్యను గూర్చి యోచించడంలో తప్పులేదనిపిస్తూంది. ఆ ముచ్చకాపై రావడానుండు గర్వభంగంతోనే కదా సీతాదేవిపై ప్రతికారం తీర్చుకుంది. అశను సంస్కారాన్ని యోచించాడా? దుర్వృద్ధిపడకూడా వివాహిత అని భూడకుగా దొరికి వె.దుకు వస్త్రాహరణం సావించి అవమానించే లెరివాడు. దేవేంద్రుడు తీదేవిలాంటి అనసూయాభీనె దుకు అనుభవించాడు. ఆ సూయకూడా వివాహితేకదా! మరి దేవేంద్రుడంతటివాడే దుకు ఆమెను కాంక్షించి, ఏదో రీతితో ఐహిక సుఖాలననభవించాడు?....కనుక! మనంకూడా నవంతుడిపై ప్రతికారం తీర్చుకోవలసిందే. క్షత్రియులను తన మూడ విశ్వాసంతో అవమానాగ్నులకు గురికేసేందులకలసికి తగిన రీతిన బుద్ధి చెప్పడం విజయవంత క్షత్రియుల కక్షణకర్తవ్యం” అన్నాడు రణధీరుడు అనేకతో.

భూపాలుడు యోధిస్తున్నాడు దీర్ఘంగా. అతని ముస్తిష్కంలో రణధీరుడు అగ్నికణాలు రేల్పాడు అని రగులుతూ జ్వాలా ప్రజ్వలిల్లుతూ ఆతని అంతరంగాన్ని గాయ పరుస్తున్నాయి. చూస్తుండగానే భూపాలుడి కళ్ళు విప్పిల్లా ఎర్రబరిపోయాయి. పచ్చు పడమటా కొరికాడు.

“ఎంతటి అవమానం! ఎంతటి సాహసం ఆ వృద్ధుడికి!

తన కూతురికి ఈ కూనకుండులో వరుడే కరువయినట్లు నవ్యాపిచ్చి పెళ్ళి జరిపిస్తాడా? తగిన రీతిలో ఆ మునిగ్వురు డిక్కి, ముసలి వనంతుడికి దుడ్డి చెప్పాలి" అన్నాడు భీకర వ్యవంత్.

"మనకిప్పుడు కావాలింది అవేళంకాదు! అలోదన.... మందాకిన్ని మనం ఆ ఇంకాదు సంజరంలోంచి వెళ్ళవలసి తీసుకురావాలి. ఎలా?" రహస్యం చెప్పినట్లు పరిణామ రణ దీరుడు.

భూపాలుడు రణధీరుడి చెవిలో ఏదో వూహాడు.

ఇక పురా ఆనందంగా, నిక్కంకంగా నవ్వుకున్నాడు.

o

o

o

అ వెంటి వెలుగుల కిరణాల్లో.... నడుచు రావ వస్తావు భజాంను దరిందాడు ముక్కుంలా కోటింకే మందాని పాల నుతుగులాంటి దవళ వస్తావు భజాంకో మయూరిలా ముందగతునం చేస్తూ సిగ్గునవలించునూ ముందుకు నడిస్తూ పదిదేవుల్ని చేరుకుంది.

చుక్కలు ఒక్కసారి వక్కువ నవ్వివట్లు మరింత అవకాశా వారికిపురి ప్రణయాన్ని మామనట్లు మరింత ప్రకాశవంతంగా వెలిగిపోతున్నాయి సుమధు! సుప్రసాంత చిరుగాయలు అమెను మరింత తక్కిరి విక్కిరి చేస్తున్నాయి. దుగ్గిలో ఎక్కడదేని పిగ్గతా దోబామలాడుతుంది.

అకను ఇంకాగతీగలా, అమె మెరుపుతీగలా ఆ వెలుగుల్లో దగధగ మెరిపిపోతున్నారు. చిరునవ్వుల పువ్వులా అమె అరణాధరంలోంచి నమ్మోహనత్రులా అకని హృదయంలోలా తోణికినలాడుతున్నాయి.

అకని హృదయ సామ్రాజ్యంలో అమె అరిసన రతికేవి- అమె మెల్లని దుఃఖంబారనందుకున్నాడు. అమె శరీరం ఇందిరించింది. ఊరికి గట్టిగా పిచ్చుకుని పెద్దకళ్ళతో ఓ క్షణం భీగా, పిగ్గుగా చూసింది.

అమె నజాతే న వజంపై చేయివేళాడు. సున్నితంగా అలా అలా మెల్లగా తలదాచు నిమిరాడు అంతెంచెయగా వరనరాదు తియ్యగా మూలుకూ హాయిగా, మత్తుగా, వేడిగా పురి తరిగిపోతున్నాయి అమెలో.

ఇరువురూ గడంగా చుంచుకుంటున్నారు అకనెక్కడ వచ్చిందినా అమెకంతా తియ్యని కొత్త మైకంగా, హాయిగా పులి. అధరామృత దాగమ ఒక్కొక్క మరొకరు జారుతున్నారు. అమె ఎత్తైతే ఘనమైన నడక తిరలు అకని గుండెపై వేడిగా వాత్రుకుపోయాయి.

నరవళంతో ఇకపురి చేపాలు మరింత విగుతగా పెన వేసుకుపోతున్నాయి. అమె అధరాలు చుంచినతో నరింత ఎరుపెక్కిపోయాయి కబోలాల వెన్నముద్దలా అందంగా ముందుని సాగాయి. అకని లేక పెదాలు అమె అందమైన చెక్కిళ్ళకు వచ్చిందిచుకుంటే పులికింతలు నెయ్యటి తరంగాలైతే శరీరమంతా ప్రాకాయ.

ఏదో తెలిసి అతిరమైన కోరిక అమె అంతరంగంలో మునుపు తిరుగుతూ వుంది. తొరిపాకిగా పురుష స్వర్గ లోని మాధుర్యాలను పనిచూస్తుంది. ఆ స్వర్గలో ఎంతటి అప్పుతానందం దాగివున్నాయో ఎంత వుంటుంది? ఎంతటి వ్యామోహం!

ఇంకా తనలో ఏదో వాదన చెందేగాయి. ఎలా వుం

ఊదో పుడవ నగమం అమకుంటా నీ గొట్టాల్లో
వదులకు అతన్ని మరొక హత్తుకుపోయింది. నందుకు
కుడు మెరిసిపోయాడు ఎత్తైన అమె ననానాసంపెంగ
పుష్పలా అతని పక్షపీఠ పై వ్రాపిగోతున్నాయి. అమె
మృదివైన వెన్నును వియంగా నమరుతున్నాడు.

మరింత అత్తకు పట్టుకు వదిలుపుకోని వదవర్చి
మరొక బిల్వంకింప జేసింది. తెలిసి ఉండేకంతో తనువులు
తనింపిపోతున్నాయి. అతే సమయంలో 'తెవ'న కేలేసింది
మందకిని

దివ్యావందుకు చరించాడు, అతని వెన్నులో మెత్తగా
దిగిందో కత్తి - 'తెవ'న రక్త ఉనికింది - వరోక తి 'సక'
మంటా అతని వెన్నులో దిగింది. అందోనతో నోరు
తెరిందిమందావి. అతని శరీరంలోని వేడి రక్తం చివన
అమె నోట్లోకి రావే వచ్చింది.

నల్లటి మనుగులోవున్న ఆకారం మెడపువేగంతో
రాకుమారిని అందుకుని చేతుల్లో మోసుకుపోతుంది అమె
కేతు వేయకుండా బరిగా తన చేత్తో అంటిపోయింది.
ఆకారం. దివ్యావందుడికి మైకం కమ్మింది. ఏదో శనింప
బోయాడు. కానీ, నోటిమండి మాటలు దొర్లి రావడంలేదు.

అప్పుటికే శరీరముతా ప్లేవంతో తడిసి ముద్దయ్యింది.
పిరసంతో నరాన్ని సుదాన తిరుగుతున్నాయి బాధ చేసా
ముతా ప్రాకింది. నిందోదానికూడా శక్తి చాలకంలేదు.
కాళ్ళూ చేతులు ఆర అంగుళంకూడా ముందుకు కదిలలేక
పోతున్నాయి.

విప్రుత్తన, విస్వాహసాంతో నేంపై మొనలు నరికిన

చెట్టలా పడిపోయాడు. అప్పుటికే మనుగు వ్యక్తి చగర
పోలిమేరల్ని చాటి పెళుతున్నాడు. ఇంత అరిగినా పెండ్ల
డించడంలేదు

అనలు ప్రాన్యానికి రాకుమారిని ఎకరో అవశంకించుకు
పోతున్నారన్న విషయమే తెలియ! శోభనరాతి కనుక!
తెల్లారెవరూ ఎవరూ ఆ మందిరంపై పు యాడలేదు.

ఎవరో మెత్తని చేతులు తనను స్పృశించేసిరికి శృంగ
పడి కిక్కు తెరింది. మందావి ఎదురుగా కణధీగుడు మృగం
లాంటి దూపుకో అమెను మరొక ధయానికి లోనుచేసాడు.
"దూర్భాగ్గుడా! ఎంతకు పాపాపించావు. నరికకలతో,
వారి జీవితాలతో చెరిగిపోయాడినే పతనమైపోతావు?" ఉక్రో
షంగా నరికిదామె.

"అప్పుకం నీ అందరి అడరాల్లో దాగుంటే అప్పురా!
ప్రతి అనయనంలో ఏదో అరికే మైస దివ్యలాణ్యం తొంగి
మాస్తుంది జగదేశమందరిలా. రహ్య రహితేవిలా శోభించే
నీవు నలాటి రసిత వక్రవర్తికి సరియైన వరసాంగివి.
ముక్కు మూసుకుని జపంచేసే ముని నశియుడు నేడు
నిన్ను వివాహమాడి చక్రవర్తి అయినంత మాత్రన నీ
వయసు సొ. పులతో రతి క్రిడలాల్లాడికి అనర్హుడు నవాజ.
క్షత్రియుడినై న నారక్తం నీ ప్రాండుకోనం. య తనింది
పోతుందో. ఎంతవేగంగా. వేటిగా వరనకు ద్రొక్కుతుందో
ఒకే ఒకసారి మధుర కౌగిలిలో చనియా. - ఊ... రా..."
కామోదేకతో అతని కిక్కు ఎర్రబడిపోయాయి. చేపాం
వేడిగా మండిపోతుంది.

"అగూ! కామాంధుడా! నా పవిత్రమైన దేహాన్ని కరస్పృశతో మలినం చేసినా నా మనోనామక నిష్కమిడిన చేస్తాను" అంది శయ్యమీంది ప్రేకిలేవి.

రణధీనుడు వికృతంగా నవ్వాడు. "ఏమిటా నవ్వులు! వీడు... చిన్నలాంటి దాన్ని స్పృహించాని యత్నిస్తే ఏమోలానో యోచించు. నా మాంగళ్యమే పవిత్రమై దైత ఈ క్షణమే వీవు కలిగి పరితానమృతవిస్తావు" కళ్ళు మూసుకుని ఒక్కసారి భర్తను ద్వారించుకుని, వేడి ఆకృతలాన్ని నడిలిడి

అమెరికానుండి కాలిన వీటిదుక్కలు భగ్గున ముదాయ రణధీనుడి ముత్రంతా వదిలింది. వెన్నులోంచి భయం తన్నుకు నవ్వింది. జ్ఞానం గాలిలో లేచాయి. అతన్నా ముదిరంనుండి మారంగా తరిమాయి.

మ.దాని చనిడి ఉయ్యాలపై పడలించింది. అమెరికా దేవతలా ఉందిపోయింది. దీర్ఘబ్రాతవనగావిస్తూ ముఖావంగా ఉండిపోయింది.

రణధీనుడు స్పృహకప్పి నశిపోయాడు.

నకిలేదే న దివ్యానందదే విధంగా బాధపడుతున్నదో? ఇంకా తన కన్యకనాన్ని పూర్తిగా అతనికల్పించకముందే ఆ ఆనందాన్నే మరచివేసుకుంటే అర్థమై తనను తీరని నడ బాటుకు లోనుచేకాదు.

అలోచించినా ఏమీ తోచ నడలేకపోయెను. కప్పించుకో దానికి యత్నించి కిటికీ తెరిచి చూసింది. ఉట్టూ భయం తరంగా నమ్మదం కవిపన్నా వుంది.

నమ్మద్ర అంరి ఘోష అమె హృదయాంతరాల్లో

కల్లోలాన్ని సృష్టించింది. ఎలా కప్పించుకోవాలో అమెకు పాదపోషదంలేదు. ఈరోగా నివ్వెరపోయి వెనక్కు తిరిగి చూసింది సుపరివళ ఆ తరువాత వీటిలో జంకాలాడిన భూపాదాదామె నవ్వింది చేరుకున్నాడు

ఏషరహస్యన్ని చూపినట్లు చూపించామె

"నా ప్రాణంలో ప్రాణమై క్షీణనాగమైన మదునానంద, ఆవర రిటిదేవీ! ఏమిటలా వాడిగా పడిగా చూస్తున్నావు? ఆ చూపులకర్థం తెలుసుకోలేనంతటి మూర్ఖుకూడీ భూపాయాడు. రవిక కృంగర చక్రవర్తివైతూడా నీ అంగాంగలకెందుకో ఆకర్షించబడ్డాను. ఓలే వీవు సామాన్యకాలావికాడు కియా? వీరివ్యతీతస్సుతో కూడిన సర్వాంగాలు సృష్టిలో ఏ అతివలో అమర్చిలేదా సృష్టికర్త. ఆ మాటే నేను ముందీ పోయాను. చదుపానంకా స సృతిమింది... నిమ్మ అనాడు పెళ్ళి వీటలపై చూశాను. అన్నట్లుంటే సీవో దాన వీడి కల మలయ సమీకాలలా యెవను స్పృహించి రాగరంభకం చేస్తున్నాయి అందుకే నాలోని అకలను చంపుకోలేక నిన్ని క్కూడ ఉండినా మదుర బిరంబో తియ్యింది స్వర్గ హిత్వాంసు చవిచూడాలని నవ్వాను.

"మ.దానీ! యోనపపు తొలిపెట్టుమీద అడవంటే ఆర్థంలా వీవున్నావు. నేనంటే అయ్యవంగా వుండటం ముండికాదు అవేమిటమైన నీ ద్వేషం ఆనందపాగర మనశుంది. నా ఆక్రమ వీవు ఒకరి పథాంను చవిచూస్తే మందులా కలిగిపోయి మళ్ళీ మళ్ళీ నా స్పృశై పరివచించి, నా మగనీతి దానినవై పోలావు ఈ మాటలు నీకెక యోక్తిగా అనిపించవచ్చు. కానీ నేనడగం చెప్పదంలేదని

అ తర్వాతే నీవు ఆచార్య పూర్వకంగా తెలుసుకుంటావు.
ఇది ముమ్మాటికీ నిజం....

"మందానీ! నీమ్మ నమ్మ నీమ్మ నేనెంత అరాచిస్తున్నానో నా ర క్ష దిండువుల్లో నీ దివ్యబాహుల్ని దాచానో మీకు తెలుసు. నయమకొదామి ఎదిగిన వీడిచూ పల్లెలలో నిన్ని కలదన్నాయో నాకు తెలుసు. కానీ, ఆ కలలను ఓ విధంగా నేను భగ్నం చేశాను. క్షతము గౌరవ మర్యాదలను కూడా దంపుననికోదండాత్రే భర్తను కన్యకనన్నప్ప దింపకముందే నిన్ను తస్కరించాను. ఎందుకోనా? ఎవరి కోసం? వంపు కంపులతో నిండు యౌవ్యవంతో తొణిగిన లాడే నీ అందాన్ని ముగిపు గుడ్డితే నన్నంకంకావడం భరింపలేకపోయాను. ఇది ఓ విధంగా చేరమే కావచ్చు! కానీ, నీవు నీ యౌవ్యక నందదను మరొకటి కంపించడం నేను భరింపలేదు నిన్ను కార్యకూల నాలాటి నేనుకోవా లనుకున్నాను. సప్తశాస్త్రాలకుకూడా కంపించని అందాన్ని నీకొనే పొగి పున్నాయి కనుక! నిన్ను వదలను. రా! అటూ పులికా ఆపెపై కూడాను ఆరిం కంపన పూస్తాల్లో అమె దేలాం మెల్లని పూస్తూ నవగిపోతోంది. ఆమె తక్కి దేవుడినూ. ఏమిట ముఖ పెట్టింది.

అదే సమయంలో ఉగ్రమాహిన్ని దాల్చాను దివ్యా నందకు వెనుకనే వేర ముత్రాధిపతి వెలిచాను. మాస్తుండ గానే మెదపు మెలిపిరా ముడిర లో. మెదపు తొలు త్లో చి తళా మెలిపే గుడ్డగొద్దరి, ప్రత్యక్షమైంది. అదే మాహిందని వేగంతో వచ్చింది భూపాలాది మీదికి వచ్చింది.

భూపాలాది భయకంపితమయ్యాడు. అతను వకుగులు తిస్తున్నాడు అయితే ఆ గుడ్డగొద్దరాకని వొల్లేదు. భూపాలాది క తాన్ని చూడించింది. మృత్యు రేఖంతో ఆ ప్రాంతం న్నందించిపోయింది- తర్వాత!

ఆ గుడ్డగొద్దరి ఆక్రూడే ఆ ప్రదేశంలో నంచూచే రణధీనిధి కంసు మొదెందుది. వేరువేసి అతని ప్రాణాదుకూడా అనంత వాసువుల్లో మిళితమయ్యాయి.... వెండినే ఆ రెండు కలలూ గాల్లో కదలిపెనుటూ సముద్రంలో క్షరితాయి.

దర్లగాలి యొక పిసుంది. తోవైన సముద్ర ప్రాంతం విశృంభిం గ ఉంది. విరజాపిన జాతీయాం పోరాన్ని మోసుకొచ్చే పిల్లవాడు.... చాలావరణం అతి మనోహరంగా ఉంది. తడిలతల్లో దాచన్న భుజక కారికాదుల కంపాడితాడు మనోరంజింగా వ్యాపిస్తున్నాడు.

అయినా అన్యమననంగా ఎదో మాస్తోదామె. పీర అంచులు గాలిలో రెంరెన లాడుకున్నాయి ప్రొద్దు నడ మటి పారిపోయింది. పీల్లు వామస్తూయి పిట్టల కోలా హారం ఆదిమయింది. పల్లెవాని కొంకంపుద్య ఆకాశం కుంకుమ పులుముకున్నట్లు కనిపిస్తూ వుంది.

మేఘాలు రంగు రంగు పీరులు ఆరవేసేట్లు ఆకాశంలో తేలియాడుతున్నాయి. అదే సమయంలో ఓ పుష్పక విమానం ఆమె ముందు ప్రత్యక్షమైంది. వెండినే తను దాన్లో కూర్చుంది

అమె ఆనందంగాలేదు, తన భర్త కళ్ళకు తను కని

పించాలి. అతని గుండెపై వాడిగిపోవారి. అప్పుడే తనకు నిజమైన అనందం.

అమె దివ్యానందుడ్చి చేరుకుంది. అమె రాకకై నిశ్చింత వారందరూ అమె రాకతో ఆనందించారు. దివ్యానందుడి పాద పద్మాబలామె ఆశ్చర్యంతో స్పృహని కోల్పోయింది.

అమె కప్పిపోని చూపుడు ప్రేరేతో కుడిచి. అమెను తన ఏకాంత మందిరానికి నడిపి చుక్కెత్తుకు దివ్యానందుడు.

మందాకినిపై వ్యామోహమున్న వరము రాజులందరూ తయారవీరులయ్యారు. వారిలో కొందరు దివ్యానందుడికి మచ్చికయ్యారు. మరికొందరు మందాకిని ప్రతిహాస నానికి విగ్రహాన్ని చేయించుకొని అమెను తమ అద్దాలిగా భావించుకుని భావసాన్ని పొందుచున్నారు.

మహారాజు పనంతుడు మందాకిని విషయంలో ఇకపై తనకెలాంటి చిహ్నంలా లేదనుకుంటున్నాడు. త్వరలో తనతో ఆడకోదానికామె గృహలో ఓ సనీబాలుడు జన్మించాని నిత్యం దైవ పార్థన గావిస్తున్నాడు.

గంగాదేవి నముద్రంలో తేలియాడే శిరస్సులను తీసుకు వచ్చింది. వారిని నంజీనితో పుణ్యక్షేత్రము చేయడమేగాక కొన్ని దివ్య మహిమలనుకూడా ప్రసాదించింది. అమెకింకా దివ్యానందుడిపై ప్రతీకార భక్తి పాడించా నే వుంది.

రజధీయూ, భూపాలయూ ఇరువురూ గంగాదేవికి నమస్కరించారు. ఈ పర్యాయం దివ్యానందుడ్చి తనవుక

పరాభవింకగడమని వాగ్దానం చేశారు. ఉదయలూ ఏకాంతంగా ఎన్నెన్నో పన్నాగాలు పన్నారు. గంగాదేవి వారిని వురికి మరింత దైర్యాన్ని సూచింపి అంతర్ధానమయ్యింది.

దివ్యానందుడిపై యుద్ధాన్ని ప్రకటించాలనుకున్న రాజులూ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకున్నారు. వారందరికీ అతడి మహిమలంటే భయంగావుంది.

“ఓ వెన్నెలరాత్రి! మంవాకిని నెం తప్పింది. అమె గర్భంలో దివ్యానందుడి ప్రతిరూపం చిగురిస్తూ వుంది. ఆ వార తెలిసిన దివ్యానందుడామె సన్నిధికి చేరాడు. జీవితాన్ని ఆనందమయం చేయగల వార్తను విన్నాను- నిజమేనా?” ప్రశ్నించాడు ఆనందం నిండిన కళ్ళతో చూస్తూ.

అమె సిగ్గునదీరయిస్తూ పతి సన్నిధికి చేరుకుని నిజమేనని తలచింది. పాపగారే అమె కఠోరాలపై వంద మారు కీరజాలు మరింత వాడిగా ప్రకాశిస్తూ ఉన్నాయి. అమె సమాధానంతో అతడి అంబరంగంలో, అమృతవర్షం కురిసిస్తోంది.

అమె మెల్లని భుజంపై చేయివేసి స్వప్నించాడు.

అమె మంచలతో అరమోహుగా కళ్ళుంచింది. నెం లేకు పాపాల దాటుకొన్నాడు. నీలివిలో ప్రత్యర్థి అందాంను నర్తించాడు. అంతఃపురములో దీపాల తోడేదాలు ప్రకాశిస్తున్నాయి. మందాకిని అంబరం ముందా దీపకాలు లెడులూ కొంగవు.

దట్టంగా సువరిమణులు వ్యాపించాయి!

అసలే కృష్ణక్షేత్రపు రోజులు. ఎముకలు కారికే చలిలో గారికే రెపరెపలాడుతున్న ఆమె నిండు యౌవన సంపదను అతనికి ఆనందంగా అర్పించింది. ఆ స్వర్గలోని తియ్యదనం ఇరువురి శరీరాల్లో నిలుజెల్లా వ్యాపించింది.

ఆకడేం చేసినా కాదని అత్యంతరం చెప్పలేకపోతోంది. అతనిలో అంతటి వ్యామోహం పుండని భావించలేక పోయింది.

“మందాకినీ!” పిలిచాడు ఆమె చెక్కిలిపై ఆధారాలను మర్చిస్తూ.

ఆ వేడి మధురానుభూతికి సరనః చెప్పాడు. “ఊ!” అంటూ మూర్చింది.

“ఇంతటి సుమధుర సుందర తరుణంలో నీ మువ్వకే తీర్చాలనివుంది.”

“మీరిలాగే ప్రతినీత్యం నన్ను సంతోష సాగరంలో ముంచెత్తాలి. అంతకంటే ఆదనానికి ఇంకో ముచ్చట ప్రపంచంలో ఏముంటుంది?” అంది తన స్వరంతో.

“నిత్యమూతన వధువులా చిరునవ్వుల మధువులా నన్ను ఉల్లాస పరిచే నిన్ను వీడి క్షణమైనా ఉండను. వాటికి నీవు నా కళ్ళముందు నా దిగితాగిలిలో దులిపావులా ఇలాగే ఉండిపోవాలని నా కాంక్ష! పవిత్రమైన నీ అంజ్ఞానాకే శాశ్వతం కావాలి. అన్యులెవరైనా వాంఛించే అపురూప లావణ్యం కళంకానికి గురికావడం నేను సహించను. అందుకే! నీవు నన్ను ఆర్థిచకపోయినా నేనే నీకవరాంసందించగలను. నీ శరీర స్వర్గకే స్పృశించిన

వాడి కేతుల్లో రచనం నడిచిపోతుంది. కేహూ సగీరమై పోతుంది. నా ఒక్కదీకే నీ అంజ్ఞలు దక్కాలి” అన్నాడు. ఆమె చురుకైన అనుదంతో అతన్ని పెనవేసుకు పోయింది.

“రణసీమా! విన్నావుగా దివ్యానందుడెంతటి స్వార్థ పరుడా!” రహస్యంగా ఇరువురూ స-భాషించుకుంటున్నారు.

“అ దురో తప్పేముంది భూపాలా! ప్రపంచంలో ఏ పురుషుడైనా తన భార్య అందాలు తనకే స్వంతం కావాలనుకోవడం స్వార్థమేలా అవుతుంది! నీవు వివాహానికి వచ్చితే నీకూ అలాగే అనిపిస్తుంది. మనంకూడా దివ్యానందుడికంటే వెయ్యంతలు మంచివడక తప్పనా విషయానికొస్తే.”

భూపాలుడు నిట్టూర్చి- “అయితే ఇంకెందులకారాశ్యం! తక్షణం ఎవరి రాజ్యాలకు వారు తరిగి వెళ్ళడం ఉత్తమం. మందాకినీపై మనకున్న వాంఛను ముంట్లో కలపాలి. అంతకంటే ఈ పరిక్లతిలో మనం చేయగలిగిందేమీలేదు” నిరుత్సాహంగా పలికాడు.

రణసీమాకింకా ఆమెపై వ్యామోహం రావలేదు. “దివ్యానందుడి మహిమలు నాకనం కావాలి. వాంఛలేదేనా ఉపాయం ఆలోచించడం ముందరి”

దాంతో! భూపాలుడితో కొత్త ఆశ చిగురించింది.

“ఇప్పుడు మనం ఎంత యోచించినా ఫలితం భూస్యం. మందాకినికి అంజ్ఞ ప్రసాదించిన మహిమలు ముందుకవి-దివ్యమైనవి. ఈ తరుణంలో ఆమెను స్పృశించి ఆపదను

కొని తెచ్చుకుంటామేగాని, ఆనందాన్ని అనుభవించలేము. ఇంతకీ దివ్యానందుడి మహిమలెలా భూస్థాపితమవుతాయి!" సందేహాన్ని వ్యక్తం చేశాడు భూపాలుడు. రజధీమడికి తీవ్రంగా యోచించాడు.

"పోనివ్! ఆతని ఆశ్రమ వాసులంతా అందివందాగల ఆతిథిలే. వారిలో మందాకిని తోలిన చిందాచిందా మందరాగినెవడైనా వివాహం చేసుకొని హాయిగా సుఖాల పర్యంతం ఓలలాడ్డం ఉత్తమమనిపిస్తుంది" మళ్ళీ భూపాలుడు తన ఆలోచనను బహిరంగం చేశాడు.

"భూపాలా! క్షత్రియ రక్తంతో పుట్టిన నీవు వీరు వని అనందించాను? కేవలం ఓ ముని పుంగవుడి కావాలి విద్యలకు ఫీతివ్వండి భీమడిపై ఇలా ఫిక్కిరిస్తనంత మాట్లాడు ధరించలేకన్నాను. నట్లువలూ, కృషివుంటే ఊరి తండ్రి సాధించలేనిదండూ ఉండదు ప్రతి మనిషి మొదట తనమీదా. తన ఆశ్చర్య విశ్వాసమీదా గట్టి నమ్మకం ఉండాలి. అది లేనిదే మనిషి ఎదీ సాధించలేడు."

రజధీరుడు అనుభవ పూర్వకంగా తను సాధించి విజయాలన్నింటినీ బయటపెట్టాడు. దాంతో! మళ్ళీ భూపాలుడితో కొత్తరకం ఉర్రేపింది. ఆతడిలో ముందే కనిపై మళ్ళీ వాచరమ చెంరేగాయి. నీదిమేమో ఆమెన తన ఉద్ధాగిని చేసుకోవాలనుకున్నాడు.

"ఇంతకీ నీవు చెప్పేది నబబుగానే ఉంది. రానీ, నా మరో సందేహం లేకపోలేదు. నీమా మందాకినంటే అసలరాగం ఉంది. ఆమెనర్థాగిగా స్వీకరించాలని నామా ఉంది మనలో ఎవరికివారుగా ఆమెకొరకు ప్రయత్నించడం

ఉత్తమం. లేకుంటే మన ఇరువురిలో స్వర్ణలు అతారణంగా పుట్టుకొస్తాయి" అన్నాడు భూపాలుడు మందాకిని విచార నయనాలెలా పుంటాయో యోచిస్తూ.

రజధీరుడు యోచించి. "అలాగే, ఎవకు ముందుగా ఈ తార్యంలో సపరీకృతులవుతే వారే ఆమెను వివాహమాధ్యం జేసుకొరం- నీ ప్రయత్నాలు నీవు చేయ- నేను చేయాలైన తరంగాలన్నీ నేను చేస్తాను- సరిగ్గా మూడు సంవత్సరాలకు మనం ఇక్కడే కలవారి. అప్పుడే ఇరువురిలో ఎంత సామర్థ్యం దాగివుంటే తెలుసుకోవాలి. ముఖ్యంగా ఆమె నవ్వుకీ మనలో ఎవరైనా లొంగదీసుకోలేకపోతే బ్రత కడం అనివసరం- కాస్తాను. మళ్ళీ సరిగ్గా మూడు సంవత్సరాలకు....గుర్తుచుకో" ఉక్రోశంతో సరికి అవ్యాసన్నిధి రోహించాడు.

భూపాలుడు రజధీరుడి ఉత్సాహాన్ని చూసి ఉగ్రుడై పోయాడు. ఆతడిలోకూడా రెట్టింపు చైతన్యం కలిగింది. వెంటనే తన చారినరాను వెళ్ళాడు.

రజధీరుడు శాస్త్ర ముందుమాపు గలవాడు. వెంటనే అతను కాకతపుర్ని చేరుకున్నాడు- గంగాదేవిని ద్యానింబాడు. ఆమె సాక్షాత్కరించింది

"రజధీరా! నిమిటి నీ ధర్మ సందేహం?" ప్రశ్నించింది ప్రయంగానే

రజధీరుడు జరిగినదంతా ఆమెకు చెప్పాడు. ఇకాంటే స్థితిలో నేను దివ్యానందుడిపై ఎలా పగ-సాధించాలి మారా!?" ప్రశ్నించాడు వాడగా.

"నీరుదా ఫీతి చెందకు! దివ్యానందుడి మహిమలన్ని

తృటితో నర్వవానం చేయడానికి యింకా కొన్నిరోజుల వ్యవధి ఉన్నది. అతడి ఉపరంభై ఓ ఉవ్వనేత్రం ఉంది. ఆ నేత్రం విచ్చిన్నమయితే ఆతనికి మహిమలా ఉండవు. అతనిలో రాజపౌరుషం ఇప్పటికే లేదు. కనుక! మహిమారహితమైన దివ్యానందుడ్ని అజ్ఞతాంతుకు గురిచేయడం, రాజ్యక్రష్టప్తి గావించడం ఏమిట? కష్టతరంకాదు. ఈ క్షణంనుంచే నీవు ఆ నేత్రాన్ని విచ్చిన్నం చేసే కార్యంలో నిసుగ్నుడివి కమ్మ- విజయం నీన్నే తప్పక వరించ గలదు" అంటూ అంతర్దానమయ్యింది.

రజధీరుడు ఆనందంగా ఆమెకు నమస్కరించాడు.

అంతవరకూ గుట్టల దాపునుండి అంచావిన్న ఓ వర్తకుడు తన ఆశ్వాన్ని మరింత చేగంగా ముందుకు పోనిస్తున్నాడు. రజధీరుడికా విషయంలో అంతగా ఆసక్తికరం రాలేదు. అందుకే ఆ వర్తకుడు ప్రాణాలతో బైటపడ్డాడు.

వర్తకుడు నంజయుడు దీర్ఘంగా యోచిస్తున్నాడు. దివ్యానందుడ్ని గూర్చి అతనికి ఉపరకే తెలుసు. అయినా, రజధీరుడు గంగాదేవి ద్వారా అతని మహిమలనెందుకు విచ్చిన్నం గావించాలనుకున్నాడు? ఇంకెందుకూ? దివ్యానందుడిపై కక్ష సాధించేందుకు? ఈయన్ను రాజ్యక్రష్టప్తి చేయడానికి.

అలోచిస్తూ ఆ అతవుల్ని దాదేనరికి వర్ణమాన సూర్యుడు అంత్య వెలుగుల్లో వున్నాడు. గుర్రాన్ని మరింత చేగంగా ముందుకు పోనించాడు. ఓ పూటపూళ్ళ మునలమ్మ ఇంటిలో మకాం వేశాడా రాత్రి.

ఆమె పేరు శాలిని. పేరుకు తగిన అందం. యింకా ఆమెలో వెలిగిపోతోంది. ఆమె కూతురు విశాలి. విశాలి ఓకా పెళ్ళికాలేదు. వయసు తెచ్చిన అందంతో కుందనపు బొమ్మలా వెలిగిపోతోంది. ఆమె పెళ్ళి చేయాలని వేన్నీళ్ళకు చప్పిళ్ళతోడు అన్నట్లు జోతివ్వంకూడా. ఓ బాటసారి ద్వారా గ్రహించింది

భూపాలుడు కూడా వ్రస్తుకం ఆమె విడిదిలోనే మారు పేషంలో వున్నాడు. విశాలిని చూడగానే అతడిలో ఏవో కోర్కెలు పెకపించాయి. కానీ శాలిని పరిస్థితి తెలిగనే తన కోరికలను అదుపు చేసుకున్నారు.

శాలిని ఆ రాత్రి బాటసారులందరికీ తృప్తిగా భోజనం వడ్డించింది

వర్తకుడు నంజయుడు ఎప్పుడొచ్చినా శాలిని చూపి వెళుకుంటాడు. ఆమెకి పెళ్ళినందింధాలు చూస్తున్నాడు. ఆమెలో ఆ విషయమే భోంచేస్తూ చెప్పాడు అతడి వ్యాపారబుద్ధి పోనివ్వలేదు. విషయాన్నంత సులభంగా ఆమెతో చెప్పడం!

ఆమె అతని బుద్ధిని అర్థం చేసుకుంది. అతనికి నెయ్యి ఉరగాయలూ వడ్డించింది. అందరికంటే మిన్నగా. ఇంకా తృప్తిలేదు నంజయుడికి. అన్నం వడ్డించి, మీగడ పెరుగు వేసి, తాంబూళంతో బాటు అరటి పళ్ళూ అందించింది.

ఆ తర్వాత నంజయుడు తృప్తిగా అన్నింటినీ తిరిగించి చెప్పాడు. ఉదయగిరిలో ఓ వక్త్రాల వ్యాపారి ఉన్నాడనీ, అతనికి కోట్లకొలది ధనరాసులున్నాయనీ. కానీ అతనికిది

వరకే మూడు వివాహాలు జరిగిపోయాయట. అంతేకాదు. అతడికి అప్పై ఏళ్ళ వయస్సుండటం. పిల్లలల్లా లేక పోవడంతో సంజయుడితో సంసారం తీసుకొని గం స.మొగ పూవులాంటి కన్యవీల్లను కళ్యాణమాడే వుద్దేశ్యంతో చెప్పాడట.

కాలిని ఆ సందర్భం సుతారమూ ఇష్టంలేదు. తన కూతురు షష్టి పూర్తికానున్న వాడితో వివాహమాడటం ఆమెకు నచ్చదు. మొదట తీగలాంటి విభాలికి సంపన్నుడు లభ్యంకాకున్నా - సహృదయుడు భర్త అయితే అదే పది వేలు.

ఆ మాటే కాలిని సంజయుడితో దాదాగా చెప్పి కన్నీ రొడిచింది.

భూపాలుడికా సహనంతో వుండలేకపోయాడు. ఆమె కంటి తడిని చూడలేకపోయాడు. తన రాజ్యంలో నేనని యుగంధకుడు అవివాహితుడిగానే వున్నాడు అతడికి విభాలినిచ్చి తనే స్వయంగా ఆ వివాహాన్ని మనంగా జరిపించాడనుకున్నాడు.

ఆ మాటే కాలినితో చెప్పాడు భూపాలుడు.

అక్కడున్న వారందరూ విస్మయంగా చూశాంతడివి. కాలిని భూపాలుడి పాదాలకు నమస్కరించింది.

“కానీ, నీకు జ్యోతిష్యంకో మంచి ప్రావీణత వుందని నాకు ఈనాడే తెలిసింది. జరిగేది, జరగబోయేది నీకు తెలుసు. నీవు నాకు ఈ రాత్రి జ్యోతిష్యం చెప్పారా” అన్నాడు భూపాలుడు.

కాలిని వెంటనే అతన్ని ప్రత్యేక గదికి పిలుచుకు పోయింది.

సంజయుడు నక్కలా ఆమె ఏం చెబుతుందోనని అనుసరించాడు.

ఆమె దైవప్రార్థనలో నిమగ్నమైంది.

సంజయుడు మరింత కుతూహలంగా నక్కి దాక్కున్నాడు.

“భూపాలా! న్యూపాలుడివైన నీవు అతి సామాన్య డిలా ఆడదానిపై వ్యామోహాన్ని పెంచుకుని ఇలా సంకరించడం శ్రేయకరంకాదు. కన్యపై ఇలాంటి కాండ వుంటే తప్పుకాదు. ఈ దేశ యువరాణిని నీవు సొంతం చేసుకోవాలనుకోదం మూర్ఖత్వమో, వ్యామోహమో నాకు పాలుపోవడంలేదు. మ దాని వివాహిత. పైగా ఓ సలెపురుషుడ్ని వివాహం చేసుకున్నానన్న అనందం ఆమెలో వుంది. ఆమెకూ పతివ్రతపై ఎవలేని అనురాగం వుంది. భర్త ద్వారా ఆమెకు కొన్ని మహిమలు కూడా అలభ్యాయి. ఆమె విషయం ఇంతటితో మరిచిపోవడం ఉత్తమం. లేకుంటే ప్రాచారకే యున్న....ఇది సత్యం” అంది కాలిని అతన్ని తీవ్రంగా చూస్తూ.

కాలిని చెప్పిన మాటలు సత్యమారం కాదనుకున్నాడు భూపాలుడు. “కేవలం ఓ ఆడదాని కొరకు అతి సామాన్య డిలా యలా రాజ్యాలు తిరగడమేమిటి? నా రాజ్యంలో మందాకిని కంటే మిన్నయైన కన్నెవీల్లెందరో వున్నారు. వారందరినీ కాదని అవమానాలకూ, అవ్యత్యాగానికి సిద్ధం కావడం నిజంగా మూర్ఖత్వమే. నేను తలుచుకుంటే

అలాంటి అందాలు గం అతివం నెఁదరినై నా వివాహం చేసుకోగలను."

తనను రాను అత్తవిమర్శ చేసుకున్నాడు. ఆ రాత్రే తన రాజ్యానికి వెళ్ళడానికి సంసిద్ధుడయ్యాడు. అమె కూతురి వివాహానికి త్వరలోనే ముహూర్తం తెలియచేస్తానని చెప్పాడు. అశ్వాన్నధిరోహించి ముందుకు పోనిస్తానాడు.

తాలినికి భూపాలుడు చెప్పిన మాటలకు సంతోషంగా వుంది. అమె మనసు మరోవైపు భాదకు గురై పోతుంది అతను వెళ్ళిపోతుంటే. అంతి మనసులోని కల్యాణం తొలగించిన మనక తనదేనని మరోవైపు గర్వం అమెలో లేకపోలేదు.

వడినెత్తి కెక్కిన సూర్యుడు నిప్పులు చెడుగుతున్నాడు. బాట మీది రాళ్ళు గుర్రపు డెక్కల ధ్వనులకు ప్రతిధ్వనులను సృష్టిస్తున్నాయి. అంతకు మించి మరే సవ్వడి వినిపించడంలేదు భూపాలుడికి.

దారి కిరువైపులా చల్లని నీడలచ్చే వృక్షాలు లేవు. రాను రాను ఎండ తీక్షణత మరింత హెచ్చింది. నిర్బంధం మీద నడుస్తున్నట్లుంది అశ్వానికి. అయినా వేగంగా ముందుకు వెళ్ళే ప్రయత్నం చేస్తుంది.

సురులు తిరిగిపోతుంది దుమ్ము. భూపాలుడికి కాసేపు విశ్రాంతి అవసరమనిపించింది దూరాన ఎత్తైన వృక్షాలు కనిపించాయి. అక్కడికి అశ్వాన్ని చేర్చాడు. దప్పికతో

గుర్రం నోరు తెరిచింది. భూపాలుడు వెంటనే దాని బాధ నర్థం చేసుకున్నాడు.

ఆ సరిసరిలను కలయజూశాడు. డెల్తెను మందం పీటితో ఓ చిన్న కాలువ ప్రవహిస్తుంది. ముందు తన దప్పిక తీర్చుకున్నాడు. పిదప దాని దప్పిక తీర్చాడు.

ఓ ఎత్తైన పటవృక్షం క్రిందదాన్ని కట్టవేశాడు. హంస తులికా అల్పాలపై పవళించిన మహారాజు. కఠిక నేలపై విశ్రాంతి తీసుకుంటున్నాడు. గుర్రపు డెక్కల ధ్వనితో అప్పుడే బయటగా మూతలుబద్ధ కనురెప్పల్ని బలవంతంగా తెరిచాడు

సంజయుడు ఆకసోపాలు పడుతూ వృద్ధాశ్వంపై వచ్చాడు. స్వేదంతో అతడి శరీరంతోదాటు దుస్తులు కూడా తడిసి ముద్దయ్యాయి. అతడిని పరిశీలనగా చూస్తూ లేచి కూర్చున్నాడు భూపాలుడు.

"భూపాల చక్రవర్తులకు ప్రణామాల" అన్నాడు నమస్కరిస్తూ.

ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు భూపాలుడు.

"మీ బాధ నాకు తెలిసేది కాదు! మీకు ఏరికి వారిలా అనుకున్న కార్యం సఫలీకృతం కాకున్నా తిరుగుముఖం పట్టారు. దివ్యానందుక్తి నాశనం చేయడమెలాగో మీకు తెలికేగా మీ మనసులోని కోరికను చంపుకుని మీ రాజ్యానికి మీరెకుతున్నార!" అన్నాడు సంజయుడు హాషాచుగా.

భూపాలుడికి మళ్ళీ మందానిపై వ్యామోహం కలిగింది సంజయుడు తనపాలిట రైవంలా కనిపించాడా నమయంలో. అసలు పరాయి వ్యక్తికి తన మనసులోని

అల్పమెలా తెలిసాది? ఎంత ఆలోచించినా సంజయుడ్ని గూర్చి వివరాలు తెలవలేదు. కొంతనేపు ఆలోచించాక!

అతన్ని కాచి యింట్లో చూసినట్లు, విచారికి పెళ్ళి సంబంధాలు చూసే పెద్ద మనిషిని. యిలా అతడి సంభాషణలూ స్వరణకు రానే వచ్చింది. "ఇంతకీ నీవు చెప్ప దలుచుకున్నదేమిటో సూటిగా చెప్పు!" అన్నాడు భూపాలుడు గంభీర స్వరంతో.

సంజయుడు వ్యాపారబుద్ధిని పోషించలేదు. అతడి వ్యవహారాన్ని-వ్యాపారబుద్ధిని గ్రహించిన భూపాలుడు వెంటనే తన మెదలోని ముత్యాలహారం సంజయుడికి బహుళకరించాడు.

సంజయుడనందంతో ఆ హాసాన్ని కళ్ళకద్దునని తను చూసాడీ. విన్నదీ అంతా ఏకరువు పెట్టాడు. అయినా, భూపాలుడికాతని మాటలపై నమ్మకం కుదిరేదు. "సరే! నీవిక వెళ్ళబోయ్" అన్నాడు భూపాలుడు.

సంజయుడు వెళుతుంటే "ఆగూ! నీకో ఇంకో విషయం చెప్పాలి. ఈ విషయం ఇంకొకరికి తెలిసాచో! బాగ్రత్త నీ ప్రాణాలు తీస్తాను" అనబోయి అతడు భూపాలుడు. ఆ రహస్యం నిజమైతే వ్యాపార నియమాంశావళి ఆ వార్తనెందరికో అమ్మి సొమ్ము చేసుకుంటాను సంజయుడు.

వెంటనే కత్తిని పైకి తీగారు భూపాలుడు.

సంజయుడి వెన్నురో కత్తి విడివరకూ దిగింది. చావు తేకలుపెనుటూ, రక్తపు మడుగులోపడి మృతుడయ్యాడు సంజయుడు.

ఎవరి చావు ఎలా ఎక్కడ రానెట్టి వుందో ఎవరికి తెలుసు. బహుశానికి ఆశించిన సంజయుడి బ్రతుకే నేం పాలయ్యింది. అతని చావుని తనే ఆహ్వానించుకున్నాడు. మృత్యువుని వెదుకుతూ సంజయుడే ఎంతో శ్రమతో వచ్చాడు. కలుషితమైన కోరలకు మృతుడయ్యాడు.

పాముకోరల్లో పాయసమెలా వుంటుంది?

లేరుకొండిలో తేనె ఎలా వుంటుంది?

వుంటుందని భ్రమించిన సంజయుడు ఓవంగతుడయ్యాడు.

భూపాలుడు అవ్యానధిరోహించాడు. ఆశ్వం వేగంగా వయసస్తూ వుంది.

రణధీరుడు ఓవ్యానండుడి ఉదారభాగంలోని నేత్రాన్ని నాశనం చేయడానికి అహర్నిషలు కృషిసాగిస్తున్నాడు. తన రాజవానీ నగుమైన కళింగను చేరాడు. కొన్ని రోజులు రాజ్యపాలన భారంతో సతమడమైపోయాడు.

అయినా, ప్రతిక్షణం ఆతని మస్తిష్కంలో మంచాకిరి అల్లరసలావణ్య రూపమే సాక్షాత్కరిస్తూ వుంది. మదాకిరికి నెలలు నిండాయి. అయినా, ఆడవై అతనికి వ్యామోహం తీరలేదు.

మంత్రి జయంతకు కూడా రణధీరుడి ప్రయత్నాన్ని ఎదుర్కొనున సమ్రతగానే సరిచాడు. రణధీరుడికి మంత్రవిద్యుడి మాటలు రుచించలేదు. అందుకే అతనిపై అగ్రహాన్ని ప్రదర్శించి. మరోమాను యిలాంటి వలహాయి పై బిచ్చేదన జరుగుతుందని హెచ్చరించాడు.

దాంతో జయంతుడు మానాన్ని పాలించాడు. ఎవరిభర్త
వారసురనివర తప్పదనుకున్నాడు మనసులోనే.

రణధీరుడు మందాకిన్ని దూరం చేయఁజూచుచున్నాడు.
ఎలా చేయాలో కూడా అతనికి పాటపోవడంలేదు. గంగా
దేవి మహిమలతో కొన్ని ముడియలాలకు అమోఘమైన
శక్తి అలవడింది.

తన రాజ్యాన్ని జయంతుడి కప్పగించి మళ్ళి త్రిపుర
రాజ్యాని తెచ్చాడు మందాకిన్ని స్వహరహితరాలని
చేశాడు. వెంటనే ఆ రూపాన్ని నిర్బంధించాడు తన
దివ్యమంత్రంతో. ఇప్పుడు ఆమె అమృతకెన్నదికీ కని
పించదు.

మందాకిని వేషాన్ని తను దాల్చాడు. అడుగులో
అడుగు వేయకుంటూ దివ్యానందుడున్న మందిరానికి వెళ్ళాడు
రణధీరుడు.

దివ్యానందుడా నయంలో మల్లెలు పరిచిన పసిడి
శయ్యపై పవళించాడు. మెల్లగా అతడి పాదాల చెంక
కూర్చున్నాడు రణధీరుడు. ఆ నయంలో దివ్యానందుడి
ఉదరభాగంలోనున్న దివ్యనేత్రం కనిపించింది. గంగాదేవి
చెప్పిన మాటలు అన్మతము కాదనుకున్నాడు.

పాదాలను మెల్లగా మీటుతూనే మంత్రాలను మననం
చేసుకున్నాడు రణధీరుడు అంతే! మరోక్షణంలో మత్తగా
పులిపోయాడు దివ్యానందుడు. రణధీరుడికిది మంచి
అవకాశం. ఆ సదకూకార్ని తొలగించుకుంటే మళ్ళి
అతడి ప్రాణాలకే ముప్పు వాల్చుతుంది.

అందుకే ఉదరనేత్రాన్ని చేతితో చిదిపివేశాడు కసిగా.

చివున వేడిరక్తం రణధీరుడి నోటిపై, ముఖంపై
చిమ్మింది.

"అమ్మా!" అంటూ తల్లిపిల్లిపోయాడు దివ్యానందుడు.
ఆ అర్తనాదాలకు పరుగున వచ్చారు భటులు. మందా
కిని ఆకారంలోనున్న అతడు "ఉన్నట్టుండి మీరి కెందులో
ఉదరకోళ వ్యాధి వ్యాపించింది. తక్షణం రాజవైద్యుల
నిక్కడికి రప్పించి నా మనోనాథుడి ప్రాణాలు కాపాండి"
అంటూ దుఃఖాన్ని నటించాడు.

భటులు సరుగున వెళ్ళారు.

రణధీరుడు మందాకినితోవాటు అంతర్ధానమయ్యాడు.
ఆమెను తన రాజ్యంలోని ఓ రహస్య భూగర్భమంటి
రంలో వుంచాడు.

తెల్లనార్లు ఆమె దివ్యశేషస్సును చూస్తూ ఆమె పాదాల
చెంతే కూర్చుని కునికిపాట్లు తీశాడు రణధీరుడు.

○ ○ ○
"నాకే వైద్యుడూ, ఔషధం అక్కర్లేదు. ఎవరో
మాయావి నా మంత్ర మహిమల రహస్యస్థానాన్ని పసి
గట్టాడు. పగతో నన్ను వెన్నుపోటు పొడిచాడు. మందా
కిన్ని కూడా తస్కరించాడు" ధాధగా పలికాడు దివ్యా
నందుడు.

రాజభటులూ, వృద్ధరాజూ, మంత్రవ్యూహ, అందరూ
దివ్యానందుక్కి ఓచార్చే శ్రయత్నాలు సాగించారు. మందా
కిని కొరకు అన్వేషణ ప్రారంభమయ్యింది. దేశదేవాలయా
వేగునవారెళ్ళారు.

అశ్రమమనులకు ఆ వార్త తెలిసి వరుగు పరుగున వచ్చారు.

తెల్లవానితో లేవో ఆ దేశ ప్రజలందరికీ ఆ వార్త తెలిసిపోయింది. అశ్రమమనులకు ముఖం చూపించలేని స్థితిలో వున్నాడు దివ్యానందుడు.

దుఃఖనముడ అలరే జ్వాలిస్తున్నాయి దివ్యానందుడి హృదయం. పై నిర్విరామంగా కొల జీవితానికి ప్రాణం పోస్తున్న ఆనంద స్వభావులైన తీరక ముందే మందాకిని ఎవరి కారణంగానో అష్టకష్టాలకు గురై పోతుంది.

ఎవరికైనా సమస్యలు ఎంత జటిలంగా వుంటాయో కృషి అంత కఠినంగా చూపాన్ని పొందుతుంది. వ్యవహారాలు మిరిపోతూ, జరిగింది మననం చేసుకుంటూ కాలాన్ని వృథాచేసుకుంటు ఉచితం కారమవున్నాడు. తనయొద్ద తన స్వకర్త మహిమలంటూ ఏమీలేవు. పార్వతీదేవి ప్రసాదించిన స్వల్ప వివరాలకప్పు.

అమెను స్మరించాడు దివ్యానందుడు. వెంటనే పార్వతీదేవి ప్రకృతమయ్యింది. "అర్చి! పాపియా- పాపియా! మీ దివ్య కృపాచంద్రావళితో లభించిన రాజ్యం నేను అందవార ది. ధురమైపోయింది. తమ కలదానికి తో లభ్యమైన మందాకిని నా నుండి దూరమైపోయింది. నా సర్వకలలూ దూరించుకోయామన్న ఇష్టం నాలో లేదు మాతా! నిండు చాలా లోకానున్న మందాకిని ఏ హాని జరుగుతుందోనని అందోళననా వుంది!" దుఃఖపూరిత వ్యవహారం పరిశాసనం.

"నత్సా! దివ్యానందా! నీవు ముఖ సంతోషంతో దీర్ఘమునివై స్వర్గాన్ని చేరగలవని ఆదిలో నీకు కలంకు (నానాది. దాను. అయినా నీవు అష్టకష్టాలకు గురికావడం పూర్వజన్మ పాపాలకు ప్రతిఫలమే అని నేను చెప్పిను. ఇదంతా గంగాదేవి నీపై కక్షిచూచి నీ కలమైనై నీ రణ రీతిదీ. భూపాలుడులను పోల్చిపాస్తుంది. అయినా నీతి చెందకు నీలో నేను ప్రసాదించిన రాజకీయ వుంది నీనుండి దూరమయ్యింది నీ సాధు స్వభావం. నీరీతిలా ఈనాటి నుండి విజయాన్ని సాధించగలవు. దేశకాలం నీవు రాజ్యానికి కాగలవు. నమోద అంతుకమకాదు. ఇదిగో ఈ హాదాన్ని స్వీకరించు. నీవు ఈ హాద ప్రధానంతో చేర వల్లిన ప్రదేశానికి చేరగలవు. అదేదా నీ చరిత్రాంతం రావేరాని. విజయాలక్ష్మి నిశ్చే అవహించి వుంది. నీవు! మందాకిన్ని రక్షించు. రణధీమతీ రాజ్యంలో అమె బంధించ బడివుంది" అంటూ ఆశీర్వాది అంకితాలకమయింది.

ఆ మాటలకు దివ్యానందులో బోలెపోగులు ప్రధ లాయి. ముందాకిని కనిపించకపోకేద ప్రధాన ఆకాశంలో దీర్ఘగా మందాకిని అంతర్యంతో. ఎనాడు శ్రీ సాంగత్యం తెలిసి జనకు న. సార బందారతో నన్నిదిగి చేతులు వదులా మృత స్వర్గ లోకాల్లో విహరి చేశేది. అతనిలో ఆకం వల యాలమ నిష్ఠించి బ్రతుకుమీద కా. శ్రుత వదురాన భూకు లను సృష్టించిన మందాకిన్ని చూడకుంటే ఆతనికేదో నవకంలా వుంది.

దిక్కుతోదని, సాయం దొరకని నడిసంద్యలో కాట్టు

దిట్టాదే తన మనసులోని చైతన్యాన్ని నిద్రలేపింది
ఈశ్వర సతి

ఇంకా ఏదో యోచిస్తోందగా భటులు భూపాలున్ని
బంపించి తెచ్చారు.

అతన్ని చూడగానే ఎక్కడలేని ఆగ్రహం రానే వచ్చింది
దివ్యానందుకిలో.

"ఈ నీడున్న రాజస్థానానికి తీసుకురండి" అధికారి
స్వరంతో అజ్ఞాపించాడు.

మహామంత్రిలూ, వేద వండితులూ, వ్రజలూ అందరూ
నభిలో ప్రవేశించారు.

దివ్యానందుడు సీంహాసనాన్ని దిష్టించాడు. భూపాలున్ని
గోదనుకతో బంధించి ప్రభువు ముందుంచాడు. పైన్యా
నతి "ప్రభూ! పరాజయమై ప భూపాలుడు మీ వివాహశాల
మంది మన రాజ్యంలోనే అక్రమంగా వర్తననున్నాడు.
అందులకు కారణమేమిటో మాకు సవ్యంగా తెలియగలి
గితేదో రా ద్రోహ సేరంగా విమర్శపట్ట మారకుమనంగా
వుంది. అందుకే బంపించి మీ చెంకకు తీసుకువచ్చాం.
అప్పుడు గౌరవ స్వరంతో.

దివ్యానందుడు భూపాలున్ని చూసి "చృతుడివై
నీవు చక్క ఎలా వున్నావుది వయ్యావు?" (శ్రీచంద్ర
రాంకిగ. భీర స్వరంతో).

"గుండెని ప్రభావంతో బరికాను. మరలమెక వ
మనస్సును వెరద్రోవన నడిపించింది. ఇది దేశాదు
నంజయునే వ్యాపారులుకూడా" అంటూ జరిగిందం
బాధగా చెప్పాడు భూపాలుడు.

"స్వపాదించి. హయాగా రాజ్యపాలన చేస్తూ అష్ట బా
ర్యాలను భరించక అల్పుడిలా యలా పరకాంపై
వ్యామోహనదటం రావ రక్షణమంటావా?" అడిగాడు దివ్యా
నందుడు!

"సిగ్గుతో కలొందుకుని యహపై ఎన్నడూ అలాంటి
నీడ కాగ్యాలను తలపెట్టను. నాకు ప్రాణక్షయ ప్రసాదం
చుడి" చేతులెత్తి సమస్కరించాడు దీనంగా.

"సామాన్యులుకూడా నిన్ను చూసి బరితెప్పారు కనుక!
ఈ విషయంలో క్షయకు తావులేదు. అయినా నీవు స్వచ్ఛుడి,
సాటిరాజుని కనుక. ఈ పర్యాయం ప్రాణాంతో వాదిరిపెడు
తున్నాను. ఇహమిదట ఎన్నడూ యలాంటి నీడ ప్రవృత్తి
నాహ్వనించజ" అప్పుడు కరుణ హృదయంతో దివ్యా
నందుడు.

పెటనే భటులు భూపాలున్ని బంధ విముక్తున్ని
గనించారు.

దివ్యానందుడిలో అంకటి సంస్కారం వుంటుందని
కలలోచనా వూహించలేదు భూపాలుడు. మహాత్మా!
తప్పులు చేయడం మానవ నైజం. వాటిని క్షమించడం
దైన్య ప్రభువుల సంస్కారం. కనుక చేసిన తప్పును
మోసాది చేయమంటు ఉత్తమ మానవుడి ధర్మం
అప్పుడు దివ్యానందుడు అతన్ని పైలేసే

భూపాలుడి నయనాల సజలాయ్యాలు. "మీలాంటి
మహాత్ములు కోటికి ఒక్కఁకుంటారు. మీరు మీ శత్రువు
లను కూడా క్షమాగుణంతో ఎంకరణ చూపుతారో ప్రత్య
క్షంగా తెలుసుకున్నాను. మీకు హని తలపెట్టిన ఆ పిడు

దైవ రణధీరుడై యీ క్షణంలోనే సంహరింపగలను అశ్వనించుడి" అన్నాడు కాంగంగీర స్వరంతో.

"అననర మైనపుడు కలుగు వెడతాను వెళ్ళు" అన్నాడు దివ్యానందుడు.

మంచానికి నిండు గొట్టేతోపున్న రణధీరుడు కనకారక దెప్పాడు. ఆమె అంగీకరింపలేదు. ప్రసవపేదన రావడంతో తాత్కాలికంగా కారక అవుతున్నాడు. మంచానికి మగబిడ్డని కన్నది.

త. పై వ్యామోహం పెంచుకున్న మోహినిని వెళ్ళి చేసుకుంటానని మాయమాటలు చెప్పి దివ్యానందుడి దగ్గరకి రాయదారిగా వచ్చిస్తాడు. దివ్యానందుడు బాల్యా నిర్దలని యి పై రాజ్యం యిస్తానని మోహినికి చెబుతాడు.

తెల్లతారతో మోహినిని, దివ్యానందుడిని సంహరింపాలని రణధీరుడు భూస్థాన. అతడి కల్పతానికి రోతపడి మోహిని దివ్యానందుడి వీరక పోతుంది, రణధీరుడమిది వగతో.

"భూపాలా! ఈ కళింగును వీకన్నగిస్తున్నాను. నేను ఏకాంత ప్రదేశంలో తపోదీక్షమాని ఆ వీరుడికి తగిన విధంగా బుద్ధి చెబుతాను" కాంతిగంగీర స్వరంతో పలికాడు దివ్యానందుడు.

"స్వామీ! నాకింతటి భారం తగదు. ఈ రాజ్యం మీది. కాంతి దీన్ని భరించడానికి నాకు శక్తి దాండు" అన్నాడు విజయపూర్వకంగా భూపాలుడు.

"మోహిని! ఈ రాజ్యకాంక్షతోనేకదా అంనాడు నీ వెన్నో చేయరాని నేరాలన్నో చేశావు! చివరకు వీరుడని తెలిసినా రణధీరుడికే తిరిగి కళింగనందించానుకుని మోహినియావు. నామహానం లేదని దాదాపడు. నీవు ప్రజాతరిపాలన చేయడానికి అర్హురాలని కళింగను వీకే అప్పగించాలనుకున్నాను. కాదనకు."

మోహిని కంటి తడితో చూసింది దివ్యానందుడిని.

"క్షమించండి స్వామీ! ఆదాన్ని అణింను మహారాణిని కావాలని చేయరాని మోహాలన్నో చేసిండుకే నాకి క్షమిండాడా విధాక. ఇప్పుడు నాకే ఆదారేవు. తనుకు ఉపగంచేస్తూ నా శేష జీవితాన్ని గడపాలనుకున్నాను" అంది పై రాగ్యం నిండిన స్వరంతో.

"మోహిని! ఏ అవ్వటా ముచ్చటా తిరకముందే బహిర ముఖాలను కృణించినంత మాత్రాన స్వర్గ ప్రాప్తిచదు సంసార సుఖ బంధాలను పొంది పిల్లా జ్వలం యోగిక్షేమ సంధంలోని లోతులను తెలుసుకుని ఆనందంగా, సుఖంగా కైలాసం చేరడం ఉత్తమం" భూపాలుడికేసి తిరిగి. "భూపాలా! మోహిని అభీష్టం నీకు తెలిసిరాదు. రాజధానికి మహారాణిగా ఉండిపోవాలనుకున్న ఆమె వాంఛను నీవు తిర్పారి. ఈ కళింగను వీకే. కానుకగా పృథ్వీ పూర్వ కంగా వచ్చిస్తున్నాను" అన్నాడు ప్రకాంత స్వరంతో దివ్యానందుడు.

"నేను నా రాజ్యాన్ని సురక్షితంగా చూసుకోదమే గొప్ప. అలాంటిది మీరు నన్ను కళింగకు రాజును చేయ

దంతో ఆదారం ముంత ఆధికమాకుందని తమకు ముందే విన్నవిచుకున్నను" భూపాలుడు చచ్చి అదేమాట చెప్పాడు.

"భూపాలు! నృపాలుడిని ఇలాంటి రాజ్యాంశు వంద నైనా భరింక కత్తి నవాజ క్షత్రియుడివైన నీకు పెందలి నహజం- నామీద నీకేమాత్రం గౌరవాధిమానలున్నా- నా మాటను విన్నదిందక మోహిన్ని వివాహమాడు- అదే నయంకో ఈ రాజ్యానికి కట్టాడినీ కుడివి కమ్ము."

"అహత్యా! ఎంతమాటా! మీ మాటంటే నాకు ఎంత గౌరవమో మీకు మాత్రం తెలిసా! మీ అజ్ఞను నేను నక్ష్యదా రిపాఠహిస్తాను. మోహినిని నా అర్ధాగిం స్వీకరిస్తాను" తెలుగు దేవులతో ననుస్కరించాడు భూపాలుడు.

మోహిని హృదయంలో ఆనందపుష్పాలు చిగురించాయి. చీరునవ్వలతోబాటు, పిగుకూడా అమె ముఖ వద్దంలో తాండవపాడింది, వెంటనే తన చేతుల్లో ముఖాన్ని చాచుకుంది, ఓ సుముహూర్తంలో.

మోహిని భూపాలుడి వివాహం జరిగింది. ఆ సమయంలోనే భూపాలుడికి శారినీచ్చిన వాగ్ధానం గురొచ్చింది. వెంటనే శారినిని, విశాలిని కలిగకు దివ్వించాడు. విశాలిక అన్నివిధాలుగా యోగ్యుడైన భర్తరిచ్చి వివాహం జరిపించాడు. ముందు అతడున్న విధంగానే విశాలి వివాహం మనంగా సేవాధినతితో జరిగింది.

"అదే సమయంలో! కళింగదేశ దక్షవర్తి అయ్యాడు భూపాలుడు.

అన్ని బాధ్యతలూ శిరాక విశ్పంకగా కారదవలలకు బయల్దేరాడు దివ్యానందుడు.

దివ్యానందుడు, వారందరినీ వాడిలి వెతుకున్నందుకు బాధగాలింది.

అయినా తప్పుడు, రణధీరుడ్ని సంహరించడానికంత కంటే మార్గంలేదు.

"ఏమిటి వైవరీత్య - నా రాజ్యానికి అధినేతగా మారాడా మిత్రద్రోహి భూపాలుడు? నేను ఎంగిలేచేసిన త్రీని విశాల హృదయంతో అర్ధాంగిగా స్వీకరించాడా విగ్నా, అజ్ఞాదిమానాలచేసి నృపాలుడు.... అయినా ఓ విధంగా ఇదికూడా నా మంచికే జరిగింది. మోహినిని, భూపాలుడ్ని పీడించడానికి నయిన సమయం దివ్యానందుడి తపస్సునే విధంగా భగ్నం చేయాలో నాకు బాగా తెలుసు" అనలోకానే తిరిగిండుకుంటూ మత్తు పాపీయాలను సేపున్నాడు.

అతని తరుపులపై ఇరుపడు సుందరాంగుడా హోయలు వొంకబొస్తున్నాడు. వారందరిచే చదువుకుకూడా స్వీకరించాడు. వెంటనే గడ్డో ప్రయాణం సాగించాడు.

కళింగ అంతఃపురంలో అప్పుడే మోహిని చెలికత్తెలతో కలిసి పింగారిండుకుదోది అమె కరిరంపై ఖరీదైన వజ్రరథాలు భగవగా మోపిపోతున్నాయి. అమె వాంఛను చక్కని సంపెంగ పూలతో నక్షత్రాల్లా పేర్చి రిచ్చిద్దుకున్నాడు చెలికత్తెలు.

అద్దంలో అమె అందాలను తనివితీరా చూసుకుని మురిసి పోతుంది. ఉన్నట్లుండి అకస్మాత్గా 'తమ' న కేకేసింది.

అద్దం లో మూడం రణధీరుడి అకారం కనిపిస్తోంది అతని
విక్రమంగా దురహంసం చేస్తున్నాడు.

చెలిక తెలు భయంపించుతూ పారిపోయాడు.

మోహినీకూడా స్పృహ రహితరాలయ్యింది వెంటనే
అమె ముందు ప్రకృత్యమయ్యాడు. రణధీరుడు. అమె
మృదువైన నీరుజన్మించాలి వందుకున్నాడు. అమె జడ రో
మలైం పరిచుకొను అశూనించాడు. అమెను తన నుం
దానికి కిసుకునెళ్ళే ప్రయత్నంలో వున్నాడు.

అదే సమయంలో అతని వెన్నుపై ఎవరో కత్తు
మోపాడు.

రణధీరుడి గుండెలు యులదరించాయి. అద్దంలో
అకారం ఎరిగి గ్రహించాడు. వైన్యధిపతి తూరంగా
యాస్తున్నాడు. "నీవు ఒకప్పుడు నా దానివనని మరిచావు
నన్ను అడ్డుకొనే సాహసం నీలోవుందా?" అన్నాడు రం
ధీరుడు.

"నీ దావు ఇప్పుడు నా చేతుల్లో వ్రాసివుంది. నిన్ను
రక్షించే నాదుడి ప్రపంచంలో వున్నాడా?" అన్నాడు కోపంగా
రణధీరుడు మామోపాయంతో అంతర్ధానమయ్యాడు.

"తప్పించుకున్నాడు నీదుడు!" అన్నాడు వైన్యధిపతి
యుగంధరుడు.

అప్పటికే ఆ వార్త తెలిసిన భూపాలుడు ముందరిని
చేరుకున్నాడు. అప్పుడే నిద్రనుండి లేచినవానిలా మోహి
కన్య తెలిచింది. భూపాలుడికి వజం నయనాంతో భయం
వాడెనుకుని వెక్కిరించింది. అమె వెన్ను నిమగ్న
అమెలో దైత్యాన్ని నూరిపోతాడు భూపాలుడు.

"యుగంధర! నీవే లేకుంటే మహారాణి మోహిచిదేనిని
ఆ నీదును తక్కురించి ఎన్నెన్ని అవధులకో గురిచేసేవాడు.
ఇహనుండి నీవు వైన్యధిపతివేకాదు. ఈమెను అంగరక్షకు
డిగా కూడా వ్యవహరించాలి" అన్నాడు భూపాలుడు.

"మహా ప్రసాదం" అంటూ కిరన్ను వొంచి నమస్క
రించాడు.

యుగంధర అక్కర్లుంచి నిష్క్రమించాడు. అమెను
తన ఏకాంత మందిరానికి వదిలిపెట్టెచ్చాడు

భూపాలుడు రోజురోజుకూ అందోళనతో కృతిచి
తోతున్నాడు. రణధీరుడు కళింగలోని కన్యలందరినీ తనకు
రీప్తున్నాడు. ప్రజల్లో కల్లోలం బయలుదేరింది. రాజ్యంలో
చోషిదీలూ, దొంగతనాలూ ఎక్కువయ్యాయి.

ప్రజలకూ ప్రభుత్వానికి మధ్య ఉద్యమజ్వాలలు అధిక
మయ్యాయి. భూపాలుడి రాజ్యపాలన ప్రజలకు నవ్వలేదు.
ముఖ్యంగా రాజ్యంలో ఏ అరాచకం జరిగినా రణధీరుడే
లేచిస్తున్నాడన్న విషయంలో ప్రజలు విమర్శత యాపిస్తు
న్నాయి ప్రభువుపై.

అందుకే వైన్యంపై తిరుగుబాటు సాగిస్తున్నార
ప్రజలు. పరిణంగా కొన్నివందల ప్రాణాలు ఇరువర్గం
లోనూ అహంకై పోతున్నాయి రోజు రోజుకూ కత్తు
పాతం అధికమయ్యింది. ప్రజా సమన్యలను పరిష్కరించ
లేని పాలకులు గిద్దె దిగాలంటూ ప్రజలు రెచ్చిపోతున్నారు.
ఇదంతా భూపాలుడికి భారంగా, బాధగా ఉంది అక్కడికి
రాజ్యంలో అనేక కట్టు బిట్టాలు చేశాడు. చెరువులు వెల్లిన
కన్యలు ఇంటికి తిరిగి రావడంలేదు. బజారుకు వెళ్లిన

వారు అంతే! ప్రజలు కన్యలను ఇంట్లోంచి బైటికి రానివ్వడంలేదు. ఆయన వారు మాయమైపోతున్నాడన్నాడు.

“అందుకే! భూపాలుడు గొంగుదేవి కొరకు దీక్ష బాసాడు. ఆమె ప్రక్కకునుండి, ఆమె పాదాలను కప్పిబట్టే స్నానం చేయించి జరిగిందంతా విన్నవించుకుని సరిష్కార మార్గం చెప్పమని ఆర్పించాడు.

“స్వప్న! నీవు రణధీరుడికో విధంగా మితుడివి. అతనికి మృతిలే! మృతదోహం చేస్తున్న నీనీ నేనె విధంగా నహకరించను” అంది గంభీర వ్యరంతో అతన్ని సూటిగా చూస్తూ.

“అమ్మా! ప్రజలందరూ నీ కన్నదిర్లలాంటి వారు. ఒకటి స్వార్థానికి రాజ్యంలోని ప్రజలందరినీ కడిందడం న్యాయమంటావా?” రీతంగా ప్రశ్నించాడు భూపాలుడు.

“నీవు దివ్యానందుడిపై వ్యామోహాన్ని చంపుకోవాలి. అంతేకాదు! అతన్ని రాజ్యంలో వుంచకూడదు. అందరూ నిన్ను నయస్వలు నర్పల్లా కాటువేయక తప్పదు” అంటూమె ద్వారా నిశ్చయంతో.

“మూకా! కన్యకంబిలి ఏ పుత్రుడైనా మరుసగలదా! జన్మను ప్రసాసించిన భక్తనంతుడ్ని మరచకు ఎంత సావమో నీకు ఘాతం తెలియదా బ్రహ్మ. నిజానికి ఏనదో నా ప్రాణాలు దివ్యానందుడి చేతుల్లో కూర్చి అనేవి. ఆ మహా త్యుధి కంబిలికే కొరతగా ఉన్నట్టి ఓ విధంగా నాకు పునర్జన్మ తప్పింది. అలాంటి కరుణామయుడ్ని వేనెలా విన్న రించగలము?”

“దివ్యానందుడిమీద నీకున్న భక్తి విశ్వాసాలకు నంతో

విందాలో, అగ్రహించాలో పాపపోవడంలేదు నాకు. ప్రస్తుతం దివ్యానందుడు నా ప్రధాన శత్రువని నీవు ఊరివి, నీవు నా సాయావృద్ధిచడంలో ఆర్థంలేదు నన్ను రక్షించడం నవల్లకాదు అనుకుంటు” అంటూ మాయమై పోయింది.

భూపాలుడు దుఃఖావేళలో ఉన్నాడు.

అప్పటివరకూ జరిగిందంతా విన్న మోహిని అతని వర్సిడికి చేరుకుంది. ఆమెను నజలనయనాలతో చూశాడు.

“మోహిని! నీ నిర్ణయమేమిటి?” ప్రశ్నించాడు.

“మీ నిర్ణయమే నా నిర్ణయం ప్రాణనాథా!” అంది బరువు స్వరంతో.

ఆమె బలంగా గుండెలకు మాత్రుకుని “వీలాంటి ఉత్తమ వరిని పొందడం నిజంగా నా ఆదృష్టం” అన్నాడు ఆమె వెన్ను ప్రయంగా నిమిరుతు అరిసు వొలిస కప్పిదు వేడిగా ఆమె నీపునుండి వరుస జాతుతుంది.

ఆమె కంటినుండి కాలిన అగ్నినుండుపులాతని గుండెంపై నిలిచాయి.

ఒకర్నొకరు చూసుకుంటూ కొంతకాలం వున్నారు.

“తర్వాత రోజురోజుకూ ఈ ఆరాధనలూ, మారణ ప్రాణాలూ అధికమౌతున్నాయి మోహిని! వీరిని సరిష్కరించడం ఎలాగో నాకు పాపపోవడంలేదు అందుకే నేనో నిర్ణయానికొచ్చాను” అన్నాడు ఇటువైపు తలవెక్కి.

ప్రకారంగా చూసింది మోహిని.

“మోహిని! ఈ కళింగ ఆ కసాయి వాడిదని నాకు తెలుసు. అందుకే! రణధీరుడు సహించలేక మాయోపాయా

లతో మనర్పి నిక్రమరూకు గురికేస్తున్నారు. అందుకునం ఈ రాజ్యాన్ని వీడి నా రాజ్యానికేదామా" అన్నాడు కాస్త బాధగా.

"ఎంత మాటలన్నాడు? దివ్యానందస్వాములవారు ప్రతి దించిన ఈ రాజ్యాన్ని కాళ్ళదన్నుకుని వెళ్ళినంత మాత్రాన అ నరమ కిరాకకుడు మీపై కక్ష సాధింపు మానుకుంటాడనే విశ్వాసం మీకుందా?" కాస్త ఆవేశంగా పరికించి మోహిని.

భూపాలుడు మౌనం పాటించాడు. అదే సమయంలో నంగదేశంనుండి మంత్రి త్రికంతుడు రానే వచ్చాడు. అతని ముఖంలో ఆందోళన స్పష్టంగా కనిపిస్తూ వుంది. "ప్రభువులు జమించారి మీరిక్కడే ఉండటం జేరుకర తాదు, మన గాజ్యమంతా రక్త ప్రవాహంతో నిండిపోయింది. ప్రకటించా రక్తపాతం జరుగుతూ వుంది. ప్రజల్లో అసంతృప్తి వ్యాపించింది. ప్రజలకు ప్రభువులపై నమ్మకం గొరవ మర్యాదలన్నీ మంట గలిశాయి. భయందోళనలతో కన్యలు శిరింపారు అనకముందే ఆత్మహత్యలకు ఈ గడ్డారు. ఇంకా మీరు ఉపేక్షిస్తే రాజ్యంలో ఎన్నెన్ని మూరణహోమాలు జరుగుతున్నాయో తయరుకుంటూనే ఉంటే మేస్తూ వుండి" అన్నాడు దీక్షిత్వరంతో.

"రణధీరుడి రాక్షసత్వం ఆ రాజ్యంలో కూడా చెందేదన్నమాట" ఆగ్రహవేశాలతో పరితాప భూపాలుడు

"చూడూగూ ప్రభూ! ఈ రాజ్యాన్ని వీడి ఆ రాజ్యాన్ని తెచ్చుకున్నాడు మీరు. నా ఉపా ఇప్పటికైనా నిజమే

మీరు విశ్వసిస్తున్నారా?" తీవ్రంగా చూస్తూ పరికించి మోహిని.

"దేవీ! కిమోహించినట్లే అంతా జరిగిపోయింది. ఇప్పుడిది మట్టిమనెలా ఎడర్కొనాలో నీకేమైనా యోచన వుంటే చెప్పిస్తాను!" ఆందోళనగా ఆమెను చూశాడు.

"నాకూ ఈ క్షణంలో ఏమీచూడటంలేదు. మన ప్రభువులేకాదు. అననరమడుతుంటే దివ్యానందలవారి ప్రాప్తిని కూడా మన ప్రజలకు తెలియజేయించి, ఆ రాక్షసుడి కిరాకకాలకు అనకట్ట కట్టలేము."

ఇంతలో మరో ఇరువురు భటులు రానేవచ్చారు పరుగు పడగనడ.

"ప్రభువులు జమించారి మన రాజ్య సరిహద్దులో మారుమైన కన్యల శవాలన్నీ గుట్టలు గట్టలుగా పడి పున్నాయి. ప్రజలంతా ఆ హృదయ విదారక దృశ్యాలను తిరికించి రాజ్యాన్ని ముట్టడించే ప్రయత్నం సాగిస్తున్నారు. మన ప్రాంతం వారినడుపునేడుకు ఆ కిరవనన లేకుండా కృషి చేస్తుంది" అన్నాడో భటుడు ఆందోళనగా.

"ప్రభూ! ఉపేక్షి చకండి! ఈ మూరణహోమాన్ను కట్టండి" ఇంకో భటుడు అర్పించాడు.

త్రికంతుడు తీవ్రంగా యోచిస్తున్నాడు. "మంత్రినర్హు! చూడూగూ ఓ దమ్ము కారణంగా ద్వితీయాల్లో ఎంతటి కిష్ట సమస్య లేర్పర్చాయో....మీరైనా చెప్పండి వీటినిలా సరిష్కరించారి ఏకాంత మందిరంపై పునరుద్ధరించాడు భూపాలుడు.

త్రికంతుడు ఆయన్ను అవసరించాడు. భటులకు ఏం కావించాలో తెలిక మోహిని శిలించుకుని "సర్వ ప్రాంతం

రాజధాని రక్షణకు అప్పు ఏర్పాటు చేయమని యుగంధర
నూ అజ్ఞా చెప్పింది" అధికార స్వరంతో పలికి
తాదా.

పాశ్చిమోయాక తను ఉప మందిరంలో ప్రవేశించి
గుండె 'యక్' మన్నాయి. 'ఇవ'నే కేకేపిండి నిం
మంటూ భటులు రానే వచ్చారు కానీ, ఈలోగా జరగల్పి
దంతా జ గిపోయింది.

అప్పటికే మోహిన్ని రణధీరుడు తప్పరించు
పోయాడు.

ఆ నిశ్చయం భటులద్వారా తెలుసుకున్నాడు భూపాలుడు.
అగ్రహా జ్ఞానం మనస్సులో నుడుతు తిరిగాయి. ఇలా
స్థితిలోవున్న ప్రభువును ఓదార్చే ప్రయత్నం చేస్తూ
"భూ! దీపం చివరి దశలో ఒక్కసారి భగ్గుమని
గొప్ప కాంతినింస్తుంది. రణధీరుడి పాపాలుకూడా అంత
దశకొచ్చి ఒక్కసారి మృగంలా విజృంభి చాడు.
స్థితిలో మీకు అందమైంది ఆ గహా కాదు. అలాంటి
దివ్యవందలవారి తవయ్యను భగ్గుం చేయజూచిన ఆ భూ
కునీ అది కట్టి చిన గొర్రేనినే మీకు శరణుసేదకొన
కింటి మరో మారమే కనిపించడం లేదాయే" అన్నా
ప్రకాశ స్వర తో త్రిశంఖుడు భూపాలుడికా మాటల
కొత్త చె తెవ్వం కలిగింది.

"అవును ను త్రిశంఖ! ఆహాతే ఇంతవరకు స్వర
లేదు కక్షమే మీరు ఉపాదేవి పార్వతా మందిరం
పూజకు కావల్సినాన్ని ఏర్పం చేయండి. ఈలోగా

పూజాదులు ముగించుకుని వస్తాను" అన్నాడు అటువైపు
కదుల్తానే.

త్రిశంఖుడు భటులద్వారా వెంటనే పూజకు కావల్సిన
వన్నీ ఏర్పాటు చేశాడు. మహారాజా ఈలోగా రానే వచ్చాడు.
రక్షణకోసం తన నిర్బంధినేనాటు చేశాడు త్రిశంఖుడు.
భూపాలుడు భీకరంగా ఉపాదేవిని ద్వంద్వం వున్నాడు.

ఎక్కడున్నచో భయంకరంగా సుడిగాయ విజృంభిస్తూ
వరదాలను చెల్లాతెరుచు చేస్తున్నాయి. పాశ్చిమీని విగ్రహం
ముందున్న సూర్యాస్తమి దీపకాలం అంత గాలిపీస్తున్నా
భలిచిలేదు. రణధీరుడి విద్యలూ మహిమలూ గుమ్మం
కూడా దాటకంటేదు.

అగ్రహంతో వచ్చినదానినే పాశ్చిమోయాడు రణధీరుడు.

త్రిశంఖుడి, తెదికరులకూ రణధీరుడి మాయా వికా
రాని కనిపించాయేకన్న రూపం కనిపించలేదు కనిపిస్తే
వారంతా రణధీరుడి ముక్కులు ముక్కులుగా చేయాలను
కున్నారు. కానీ వారి కోరిక తీరలేదు.

పార్వతీదేవి భూపాలుడు నిష్కల్మష హృదయంతో
దీక్ష జూసాడు తమక వెంటనే సాక్షాత్కరించింది. వెంటనే
అమెను స్తుతించాడు కర్ణప్రయంగా. ఓ విధమైన ప్రళయం
అతని రాజ్యాల్లో ప్రజ్వలించున్నా అమెను వెప్పించడానికి
ఎంతో ప్రయత్నం గుఱించడంతో పాశ్చిమీనికూడా వరమా
నంద భరితరాలై —

"వచ్చా! నీ అభీష్టం నాకు తెలియనికాదు ఇహపై నీ
రాజ్యాల్లో ఎలాంటి కల్లోలాలూ జరగవు. దీపంగతమైన
తన్మలంబయా తమ తమ విజయకేతించి మళ్ళీ అనింద

జేతాన్ని పొందగలరు. అంతేకాదు రణధీశుడి చెరలో
బంధించబడిన అవివాహితులు కూడా ఎవరెవరో ఇంద్రుడు
వారు చేరుకుంటారు ప్రజలందరూ నిన్ను పిగొవద్దానా
లను అర్థం చేసుకుని ఉపాధిక్షను వేడుకొంటారు. కానీ,
మోహిని ఆ పీఠుడి దెంకనే వుంచుకు ఉదీతం. మందాకినికి
కోడలు వుంటూ, అమెను దైత్యాన్ని ప్రసాదిస్తూ అమె
పుత్రులైన పరశురామ వేస్తూ ఉంటుంది" అంది శ్రావ్యంగా.

"మాతా! మోహిని మందాకినికి కోడలు ఉంటాననీ,
అమె పుత్రుడికి పరశురామ చేయడానికి వాతెంత మూత్రమూ
అభ్యంతరం లేదు కానీ, ఆ పీఠుడమె మాన ప్రాణాలతో
చెలకేమాత్రా!" పూర్తిగా తన సంకేహాన్ని చెప్పాడు
భూపాలుడు.

"ఆ భయం పితక్కలేదు. మోహినిద్వారే రణధీశుడు
వ్యక్తుడవుతాడు" అంటూనే అంతర్ధావమయ్యింది. శ్రవం
లుకుతూ ఆ మందిరంలోంచి వెలువడిన మాటలు
విన్నాడు. ఇప్పుడు శ్రుప్తిగా ఉన్న పీఠుకున్నాడు.

భూపాలుడి ముఖం ఆనందంతో కళకళలాడుతూ ఉంది.
"మంత్రివర్యా! ఇహ మీరు పంగ దేవానికేర్పవచ్చు.
అక్కడి పరివీతులనెప్పటికప్పుడు మాకు తెలియజేస్తూ
ఉండండి. ఇహ పై ఎలాంటి అరాధకాలు జరగవు"
అన్నాడు సంతోష నిందిన కళ్ళతో చూసూ.

"ప్రభూ! జరిగిందంతా విన్నాను. ఇహ పై వాతెలాంటి
పీఠాచింతలుండవు" అంటూ సమన్వయించి వెళ్ళింది
అడుగు ముందుకాదో లేదో, భటుల ఆయనంగా పరు
గిడుతూ వచ్చారు.

"ప్రభూ! వైరంతో ఘృతులయిన వారందరూ పునర్జీవు
లయ్యారు. ఇక లోంచి మాయమైర కన్యలంతా తిరిగి
అనందంగా ఎవరికీ వారేకొచ్చారు. ప్రజలందరూ తమకు
క్షమార్పణలు సమర్పించాలని పుష్పమాలికతో అనేక
కానుకలతో రాజువాని కొచ్చారు బెల్లుకూ. మీ దర్శనార్థం
అందరూ ఎదురు చూస్తున్నారు" అన్నాడు భటులు సంతో
షంగా.

భూపాలుడికి ఆనందంగావుంది. వారందరి మున్నవనూ,
అధిమూహాన్ని పొందాలన్న కాంక్ష వుంది. కానీ, అందు
కెదురో విముఖత చూపుతున్నాడు.

"ఇప్పుడే నేను వారి అధిరాధిపతీలను పాత్రుడను
కాను. ఇప్పుడు జరిగిన మోసాలకు నేను వారికి ముఖం
చూపించలేకపోయాను. ప్రభువుల స్వనిషమాల ఇంకా
తీరలేవనీ, అందాక ప్రభువులు ప్రజలకు ముఖం చూపించ
లేరని మామాచా ప్రజలకు విప్లవించడం" అన్నాడు
నుదుటిపై పిడిలిని మోసి.

భటులు వెళ్ళారు. ప్రభువుల నిర్ణయాన్ని ప్రజలకు
తెలియజేసారు.

"వీల్లేదు! ప్రభువులు మాకు కనిపించాలి!"

"దైవంలాంటి ప్రభువులకు క్షమార్పణలు చెప్పందే
కదలము"

"అవును! అలాంటి పుణ్యపురుషున్న అపార్థం చేసు
కున్నందుకు క్షమార్పణలేకాదు. వారు మమ్మలనే క్షమ
పాత్రుల్ని చేసిన సహించగలము."

“అంతేగానీ. మమ్ములను ఇక్కడుంచి ఎన్నడూ వెనక్కు పంపలేరు.”

ప్రజలు ఆనందోత్సాహంతో రెచ్చిపోయారు. వారి కేకలూ, జేజేలు భూపాలుడికీ. త్రిశంఖుడికీ వినిపిస్తూ వున్నాయి. ఆయన. భూపాలుడింతా ముఖావంగానే వున్నాడు.

“ప్రభూ! ప్రజలు అమాయకులు. వారికి అదేకమొచ్చినా ఆనందమొచ్చినా, అన్నింటినీ సహించగల ఓర్పు మీలో వుండాలి. అందుకే మిమ్ములను ఈ సామ్రాజ్యాధినేతగ ప్రజలంతా భావించారు. వారి సంతోషాన్ని మన్నించండి. వారికి మీ దర్శనభాగాన్ని కలిగించండి” అన్నాడు వినయ పూర్వక స్వరంతో త్రిశంఖుడు.

మహారాజు రాజాస్థానాన్ని చేరుకున్నాడు.

ప్రజల జేజేల నినదాలతో ఆ మండరమంతా ప్రతి ధ్వనించుకుంది. త్రిశంఖుడు వారందరినీ మౌనం పాటించేలా చేతులతోనే నైగచేసాడు. ప్రభువులు సింహాసనంపై కూర్చున్నారు. సభికులంతా తమతమ స్థానాల్లో ఆసీనులయ్యారు.

“ప్రజామూర్ఖులారా! నాపై మీరు చూపిస్తున్న అభిమానానికి మీ అందరికీ జోహార్లు. ఇన్ని రోజులూ మనమంతా అనుభవించిన బాధలన్నీ నేటి నుండి తీరిపోయాయి. వీ తెలాంటి అపద ఇకమీదట జరగదు.... మీరంతా ఒకవన్నడ అగ్రహంతో రెచ్చిపోయారు. నన్ను అసహ్యుడినని అభిశాపించిననీ, అసమానానికి లోనుచేశారు. చివరకు మాతో ఉద్యమానికి, సమరానికి సంసిద్ధులయ్యారు. మరల

నంఖ్య పెరిగిపోయింది. ఇలాంటి స్థితిలో దైవం నన్ను కరుణించింది. పార్వతీదేవి కృపకారణంగా మీరుపొందిన ఆవేదనంతా ఆనందంగా రూపుదాల్చింది. ఇందులో నేను మిమ్ములను ఉమించేంతటి తప్పులు మీరెవ్వరూ చేయలేదని నాకు తెలుసు. ప్రభువుల కర్తవ్యమేమిటో తెలియ చేశారు. అందుకు నేనే మీరందరికీ కృతజ్ఞతలు తెలపాలనుకుంటున్నాను. ఇకపోతే. మీరు ఆనందంగా నా కందింబాలనుకున్న పుష్పమాలలన్నీ ఆలయంలోని గోరీశంకరుల కలంకరించండి. కానుకలు వీడవారికి పంచిపెట్టండి. అంతకు మించిన ఆనందం నా కేమీ వుండదు. నా మాటను మీరు ధీరసావహిస్తే. మీరు నన్ను గౌరవించిన వారవుతారు. అభిమానించిన వారవుతారు” అన్నాడు ప్రశాంతత స్వరంతో సింహాసనం మీంచి పైకిలేస్తూ.

ప్రజలందరూ జేజేలు పలుకుతుండగా భూపాలుడందరికీ నమస్కరిస్తూ అక్కడుంచి నిష్క్రమించాడు. త్రిశంఖుడు కూడా పంగవేశానికి ఆనందంగా సయనమయ్యాడు. భూపాలుడి మనసు యిప్పుడు ప్రశాంతత నొందింది.

కన్యలందరూ మాయమయ్యే సరికి కలనరసడిపోయాడు రజాదీరుడు. తను అగ్రహంతో మళ్ళి గంగాదేవిని స్మరించాడు. గంగాదేవి ప్రత్యక్షమయ్యింది.

“మాతా! శత్రువులకింతటి సాహసం రావడం నేను రలింపలేను” అన్నాడు భీకర స్వరంతో.

“రజాదీరా! నీ ఉద్దేశ్యం శత్రువులపమానించేదే అయితే నేను నీ కోరికను మన్నించేదానిని. నీవు కానుకోయిది.

కన్యలను బిందించి సాటిశత్రువులను కించపరిస్తే సంతోషి చేశానని. పాపభూయష్టంతో వారి మాన ప్రాచారితో చెలగాటనాడడం క్షమించరాని నేరం. పాపందరూ పాపం తెలీనవారు. వారిని హింసించడంలో ఆర్థంలేదు ఇకపై ఇలాంటి ఘోరాలు చేయడం నేను నహించను" ఉక్రోష్టుగా అంటూనే అంజర్ధారమయ్యింది.

రణధీరుడిలో ఆశాంతి చెలరేగింది. ఇకపై ఇలాంటి ఘోరాలు.... అంటే నేను మరచిన్నీ. మోహిస్తే కూడా కలుషితం చేయరాదని ఆమె భావన! లేక రాజ్యంలో ఎలాంటి కల్లోలాన్ని సృష్టించకూడదని ఆమె నుండరించినదా?" ఆలోచనలతో ఆకని మస్తిష్కం వేర్చిపోయింది.

మోహినిపై వ్యామోహమున్నా సాహసించలేక పోతున్నాడు. రణధీరుడు గంగాజేవికి తన శత్రువు కారాధన చేస్తున్నాడు. అందుకే! మోహినిపైనున్న వ్యామోహాన్ని తాత్కాలికంగా చంపుకున్నాడు.

మధువును హంపారుగా త్రాగుతున్నాడు.

మల్లెపూచల్లాటి మగువలు దిగుబరంగా ఆకనిముఖ సృక్త్యం చేస్తున్నారు. వారందరి తీపి ఆరూపుతంతో వేడి దేహంతో మైచురిచి పోతున్నాడు. సుబాల పల్లకి ఆనందమూత్ర సాగిస్తున్నాడు.

మోహిని ఇకిగేరంతా చూస్తోంది. ఆమె వాళ్ళు క్రోధంతో మండిపోతోంది. అయినా, ఆ పిచుడి కళ్ళ కనిపించకుండా దూరంగా వెళ్ళింది.

సమయంకూసి కాగడాతో మోహిని రణధీరుడ్ని హత్య చేయాలని ప్రయత్నించి దొరికిపోయింది.

ఆమెని చంపకుండా శత్రువుని రెచ్చి తీయడానికి ఉపయోగించుకోవాలనుకున్నారు.

మోహినికూడ పైని త్తు వేసింది. దావక్రింద నీరులా దావురెచ్చి తీయాలని చూసింది.

శివ్యానండుకి తపస్సు భగ్గుం చేయడానికి రణధీరుడు మునీశ్వరులను దాదించసాగాడు.

ఓ వృద్ధ మునీశ్వరుడు ఆవేశంగా పలికాడు.

రణధీరుడాకని చెంతకు వచ్చాడు. "ఇప్పుడు నీ కళ్ళనూ, నాలికనూకోసి ముక్కలు చేస్తాను. అప్పుడే నా మీరు నమ్ముకున్న భగవంతుడు మీమొర అరికిస్తాడేమో చూస్తాను" అంటూ ఆ వృద్ధుకి కళ్ళనూ, నాలికనూ నేం పాలు చేశాడు.

"దుర్మార్గువా! తండ్రిలాంటి శర వృద్ధుడైనా నీ ప్రతాపం! ఓ యువకుడు కోపాగ్గుంతో రెచ్చిపోయాడు. రణధీరుడు ఆ యువకుడి చెంతకు వచ్చాడు. అతన్ని మ్రుగేనాడిలా చురచూ చూశాడు.

"ఓవు నాతో సమరం చేయగలవా?" అడిగాడు రణధీరుడు.

"రాజ్యాన్ని రక్తపాతం చేయడం. కత్తితో యుద్ధం చేసి జీవహింస చేయడం కర్మనుడివైన నీకే చెల్లు. నాకే కత్తి యుద్ధంలో ప్రవేశం ఉండివుంటే ఈ పాటికి నీ తిరస్సును వెయ్యి ముక్కలుగా నరికే వాడిని" అవేశంతో పలికాడా యువకుడు.

“మూర్ఖుడా! నన్ను సంహరించే సాహసం. శిరత్వం నీలో వుందా?” అంటూ ఖడ్గంతో ఆ యువకుడి శిరస్సును ‘సక’ మనిపించాడు. బంతిలా గాల్లో ఎగురుతూ నేలమీద దొరిండా యువకుడి తల. అతని మొందెంలోంచి చివ్వున వేడిరక్తం వెదజల్లుతూ వుంది.

ఆ యువకుడి తల నేలమీదపడి నోరు తెరిచింది- కళ్ళు క్రోధంగా ఉన్నాయి. మొందెం కాళ్ళు, చేతులూ కొట్టుకుని ఎగిరిపోయి పడుతోంది. ఆ దాటికి తాళ్ళకూడా తెగి పోయాయి. మొందెం నడుస్తూ రణధీరుడి చెంతకు వస్తుంది.

అందోళనగా ముఖం పెట్టాడు రణధీరుడు. ఖడ్గంతో చేతుల్ని నరికేశాడు కసిగా రణధీరుడు. మొందెం నేలపై పడిపోయింది. గిరిగిల్లాడింది కొంతకాలం- తర్వాత! చలన రహితంగా ఉండిపోయింది.

తెగిపడిన చేతులకూడా వేళ్ళను ముందుకూ, వెనక్కూ ఆడించి చలన రహితంగా ఉండిపోయాయి. అప్పుడా యువకుడితో ఎంతటి ఆవేశం ఉందో అర్థమైంది రణధీరుడికి.

పసివాళ్ళూ, పడతులూ ఆ దృశ్యాన్నిచూసి స్పృహ తప్పి పడిపోయారు. ఓ మధ్య వయసురాని కన్నీరు వొడులుతూ- “పాపీ! నా చేతులకున్న బంధాలను విప్ప చూడరా! నిన్నేం చేస్తానో ప్రత్యక్షంగా చవిచూద్దువుగానీ” పండ్లు నురుసుతూ ఉగ్రకాళిలా చూసింది.

ఆమె చెంతకు గర్వంగా తలాడిస్తూ వచ్చాడు రణధీరుడు. అతని గుండెలు బందబారిపోయాయి- “ఏం

చేస్తావే వలపులాడి! నాలుగు పదుల వయసున్నా నీలో ఇంకా వేడిరక్తం పొంగిపోతుందంటే నీవు రసికరాణిని- నీలో పొంగే కామాగ్ని ఎలా చల్లార్చుకుంటున్నావే ఇంక కాలం- మధ్య వయసులోవున్నా నా కళ్ళకు మాత్రం ముద్ద మందారంలా కనిపిస్తున్నావే చకోరీ- చ్చ-చ్చ-చ్చ” ఆమె కపాలాలను బలంగా అడుకుని మూడుసార్లు చుంబించాడు.

అప్పుడామె కళ్ళలోంచి కారింది నీరుకాదు ఆవేదన, ఆగ్నేయం వారందరూ భయాందోళనలతో ఉన్నారు.

“నీచుడా! నహోదరిలాంటి పౌశ్చిల్యవతిని అనమానించడం తగదు” మరో యువతి కన్నీరు వొడులుతూ పలికింది ఆవేశంగా.

“ఓ....తుండనపు బొమ్మలావున్న నిన్ను వాడిలి నిండు పండులావున్న నీ పొందునువీడి- మురలిదానితో మురిపాలందుకోవడం మూర్ఖత్వమే మరి. పడుచుకనంతో పాలమీగడ తరగల్లాంటి చెక్కిళ్ళతో బోర్లించిన బంగారు త్రాసుల్లా ఎగిసిపడే నీ యౌవన వక్షసంపదను చూస్తుంటే కసిగా మీ వాళ్ళందరి కళ్ళముందే రామాయణం సాగింపాలని వుండే” అంటూ ఆమె మెడమీదన్న వస్త్రాన్ని కత్తి మొనతో దూరం చేశాడు. ఆమెను ఆశగా చూస్తూ వివత్తను చేశాడు.

‘ఘా’ అంటూ ముఖం మీద ఉమ్మేసిందామె. అతని ముఖమంతా ఎంగిలి పాలనురగలా పడి పోయింది. అయినా దాధపడలేదు. చేత్తో తుడుచుకున్నాడు. ఆమె స్తనాలను గుప్పిళ్ళతో దిగగగా బంధించాడు. స్తన ముచ్చికలను కసితిరా నులిపాడు. చేతుల్ని సున్నితంగా

నిమిరాడు. ఎత్తైన పొత్తికడుపును కుక్కలా నాకాడు.

అమె కన్నీరాగలేదు కనితీరా తిడుతుండే తప్ప ఏమీ చేయలేని స్థితిలోవుంది. అక్కడున్నవారంతా ఆ దృశ్యాన్ని చూడలేక కన్నీరు వొడల్లా కళ్ళు మూసుకున్నారు.

అప్పటికే రణధీశుడా యువతి దేహాన్ని పూర్తిగా అక్రమించుకున్నాడు. అమె శరీరాన్ని శీలాన్ని పతనం చేశాడు. అలసిపోయేవరకూ అమెను వొడల్లేదు. మృగంలా ఉండిపోయాడు. అమె ఊపిరి పీల్చడం మానినా ఆవమానాన్ని మరువలేక.

అతని కాంక్ష తీరింది.

అమె ప్రాణాలు పోయాయి.

అతను వారందరినీ గర్వంగా చూస్తూ- ఇలా మీకు ప్రతిరోజూ సన్మానం ఇవ్వగలగా వుంటుంది. ఇప్పుడైతే నా మీ దివ్యానందుక్కి తపస్సు మానివేయమని ఇక్కడున్న చే అర్చనాదాయి చేయండి. అతను మీ గోడను వింటాడు. తన ద్వేషాన్ని విరమించుకుంటాడు- లేదంటే.... హ్లా హ్లా...." అంటూ అంతర్ధానమయ్యాడు.

క్రూరమృగం వెళ్ళాక ఊపిరి పీల్చుకుంటున్న వన్య మృగాల్లా వారు గాలి పీల్చుకున్నారని తృప్తిగా. ఇంకా వారి హృదయస్పందనలో ఏర్పడిన అలజడి ఉగ్రలేదు.

అదే సమయంలో!—ఇప్పుక విమానంలో నూతన పథూపరులైన గంధర్వులు భూలోకయానం చేస్తూ ఆ ప్రాంతంలోనే నడచిపోతున్నారు.

"యామి! ఇటు చూడు. సాగర తరంగాలెంతగా

నయ్యాట రాడున్నాయో" యజ్ఞిదాయన నతికి చూపించాడు.

"అవును నానా! ఈ రోకమంతా రమ్యంగా వుంది. ఇక్కడే ఎంత కాలమైనా ఉండిపోవాలనిపిస్తుంది. గలగల పారే నెంజేడ్లు, నాట్యంతో మైసరిపి చే మురారాలూ, గంధర్వ గానాన్ని మరపి చే కోకిల కలనవరాలూ.... ఈ ప్రకృతి వియోలో అందంగా ఎదిగిన సృష్టి క్రేణులూ, పచ్చిక బయళ్ళూ-ఆనందంగా ఉండికూ...."

"ఈ రోకమంత అందమైనదో.... అంతకంటే విష పూరి మైన మనుషులున్నారు. మానవాల్లో మానవత్వం నశించి. రాక్షసులవుతున్నారు. అందాం అతివలకు రక్షణ లేదిక్కడ. రాక్షసత్వం. కామం క్రోధం. స్వేచ్ఛానిహారం సాగిస్తుందిక్కడ- భూమిపై కాయపెట్టిన ఎంతటి దైవత్వం కలవారైనా ఆ ప్రాణ తప్పవు. కలలోకూడా ఇక్కడనుండి పోవాలని ఆలించు దేవీ!" అన్నాడు అవేదన స్వరతో.

"ఏమిటి మీరంటున్నది? ఇదంతా నశ్యకత్వం కాకుండా వుంది. మానవులు ఎంతో అమాయకుండా. అజ్ఞానులని విన్నారు. వారికి దేవతలంటే ప్రాణమని. వక్రీ భ్రష్టతో గౌరవాభిమానంతో ఆదరంగా చూస్తారని విన్నాను."

"అదంతా ఒకప్పటి కథ. ప్రస్తుతం మానవులకింటే రాక్షసులెంతో మెరుగు. ఈ విషయంలో నీకింకా సందేహం ఉంటే అడిగో.... అటు చూడు.... వివత్తయై. శీల ప్రాణాలను కోల్పోయిన అందాల ముని కన్య- మానవుడి రాక్షసత్వానికి అమెకు నూరేళ్ళు నిండిపోయాయి. అక్కడే వున్న అమాయకులైన బిందీలను చూడు- వారి కళ్ళలోని

అదేదనను చూడు. తెగివడిన యువకుడి తలా. నేలకొరిగి
నిలా వికృతంగా చూస్తుందో చూడు.... శతవృద్ధుడని జాలి
తలవక నాలికనూ, కళ్ళూ పెకలించి మారణహోమాన్ని
సృష్టించిన మనుష్యుల గొప్పతనాన్ని తనివితీరా తిల
కించు."

ఆ మాటలు వినలేని యామిని చెవులు మూసుకుంది.
అస్రువత్తుంగా ఆమె కళ్ళలోంచి కన్నీరు ఉబికుబికి
వస్తూంది. వెన్నులోంచి భయం తన్నుకొచ్చింది. గజగజా
కంపించిపోయింది. భర్త గుండెలపై తలవాల్చి వాడేసుకు
పోయింది.

"నాదా! వారందరినీ రక్షించాలని వుంది- ఈనా ఒక్క
మాటనూ కాదనకండి."

"అలాగే! ఇహపై మనం భూలోకానికి రాకూడదు.
ఇది మన నివాహ తొలిరోజులు కనుక! ఈ అనంద సమ
యంలో నీ మువ్వటను రాదనను" పుష్పక విమానాన్ని
అశ్రమవాసుల ముందు దింపాడు యజ్ఞుడు

దీప్య నంటినిద్వారా మృతులైన వారిని పునరీవులను
చేరాడు. నాకా, కళ్ళూ పోయిన శతవృద్ధుడికి వాటిని
ప్రసాదించాడు.

అశ్రమ నాసులందరూ దింధవిముట్టలయ్యారు. వారం
దరూ ఆ సూతనికి దంపతుల పాదాలపైపడి కన్నీరు వొది
లారు. అప్పటివరకు జరిగిందంతా తిలకించిన భూపాలుడా
సూతన వధూవరులను చూసి నమస్కరించాడు.

"దైవ మూర్తులారా! మీరు చేస్తున్న ఈ సత్కార్య
పరిణామం జన్మ జన్మలకూ మీ జంటను దివ్యానంద పంటగా

ఉంచుతుంది" అన్నాడు భూపాలుడు అనందం నిండిన
కళ్ళతో చూసూ.

ఆ నవ దంపతులరువురూ సంకోషంగా ఒకర్నొకరు
చూసుకున్నారు.

ఈలోగా రణధీరుడప్పటికి రానే వచ్చాడు. "వీరందరూ
నా బానిసలూ, బండ్లీలూ, వీరిని పునరీవులను చేయడమే
కాకుండా దిండ విముక్తులను గావించే అధికారం మీకెవ
రిచ్చారు?" కనుబొమలు ముడివేస్తూ పలికాడు అగ్రహంగా.

"రణధీరా! మానవజన్మ ఎంతో పవిత్రమైనది.
అలాంటి పవిత్ర జన్మను పొందిన నీవు దానపుడి కంటే
కర్మశంకా ప్రసరించడం తగదు. అమాయకలైన ఈ
అశ్రమవాసులు నీకేపాపం చేశారని వీరినిలా చిక్రిపొంసకు
గురి చేస్తున్నావు. సాటి ఆడది నీ ఆడవడుడు లాంటిది-
ఆమె శీల ప్రాణాంతో చెలగాటమూడే హక్కు. అధికారం
ఎవరిచ్చారు నీకు? అరినాడు దానవ చక్రవర్తి అయిన
రావణ బ్రహ్మకూడా ఇంతటి దారుణాల్కొడి గట్టలేదు.
సరమ సాధ్యమైన నీరాదేవిని చెరపట్టాడేగానీ నీలా
మృగంలా ప్రవర్తించలేడు" అన్నాడా యజ్ఞుడవేంగా.

"యజ్ఞధీరా! అధిక ప్రసంగం చాలించి వచ్చినదాని
వెళ్ళడం మంచిది. మాతో వైరానికి పూనుకున్నావంటే
ముక్కు సచ్చలారని నీ ముద్దుల జీవితం సర్వనాశన
మౌతుంది" కోపంగా పలికాడు రణధీరుడు.

"మూర్ఖా! నీ మిడిమిడి మల్లత మహిమలు నా ముందేమీ
చేయజాలవని గుర్తుంచుకో" గంభీరంగా పలికాడు యజ్ఞుడు.

“ఇప్పుడు వీరిని కాపాడావు రేపు వీరిని రక్షించగల వాడెవ్వరూ?”

“వారందరినీ నీవేమీ చేయలేవు. వారి శరీరాలు వర్షాత్ర మైవని. వారిని పర్యాయం స్వృజించి చూడు! పర్యవ పానం నీవే తెలుసుకుంటావు.”

“అలాగా” అంటూ ఓ అడుగు ముందుకేసి ఓ ముసీ శ్వరుడి గెడ్డు లాగబోయాడు. “భరభగ” మంటూ అగ్ని జ్వాలలు రజధీరుకి వెంటపడ్డాయి యక్షుడి పాదాలమీద పడి శవమాఖిక్షను వేడుకున్నాడు రజధీరుడు.

“నివంతటి నీచుడివని నాకు తెలుసు. అందుకే! వారికి తగు రక్షణను ఏర్పాటు చేశాను. నా పాదాలమీద పడినంత మాత్రాన ఆ జ్వాలలు నిన్ను దహింపక మానవు- వెళ్ళి నీ నవమానించిన ఆ చెల్లి కాళ్ళపై నీ, నీవీరు వాడులు. సర్వాస్త్రావంతో హృదయపూర్వకంగా నీలోని విష వీణలను వీక్ష- అప్పుడే నిన్ను నీవు రక్షించుకున్నవాడి వపుతావు.”

రజధీరుడు మునికన్య పాదాలమీద పడ్డాడు. నన్ను రక్షించు. అజ్ఞానంతో కరుణగట్టికొన హృదయంతో కర్కశంగా చెల్లిలాంటి నిన్ను తల్లిలాంటి ముని శ్రీలనూ, శత వృద్ధులనూ, యువకులనూ అవమానించాను. ఇహమీ దెన్నిరూ మిమ్మల్ని కన్నెత్తికూడా చూడను- నన్ను శిక్షించండి” అంటూ కన్నీరు వాడులుతూ వాపోయాడు.

“నీచుడా! నిన్ను శిక్షించేంతటి ఉచారగుణం నాలో లేదురా- అయినా, నిన్ను శిక్షానందులవారే సంహరించున్నారు. పాపీ! ఇహనైనా ముని శ్రీలకూ, మునీశ్వరు

లకూ దూరంగా వుండి బుద్ధిగా జీవవమూత గావించు” అంటూ మునికన్య బాటగా.

ఆ జ్వాలలు అంతరించాయి. రజధీరుడవమాన భారంతో మాయమయ్యాడు. భూపాలుడు అనందంగా ఆ నవ దంపతులను సాగన పాను. ఆశ్రమవాసులంతా అనందంగా మళ్ళీ దైవప్రార్థన చేపాదని ముందుక్కడి లాడు.

“అవమానం! భరించలేని అవమానం- మూలా గంగా కేవీ!” ఎన్నిసార్లు ఆమె ముఖ దర్శనంకోసం ప్రయత్నించినా ఆమె ప్రత్యక్షం కావడంలేదు. మూర్ఖంగా తన చేతివేళ్ళను అగ్నిలో వుంచాడు- ఆ వేళ్ళు మండి మన్నె పోయాయి.

అయినా ఆమె సాక్షాత్కరించలేదు. ఆమె స్వరం విని పించింది- “మూర్ఖడా! ఈనాటితో నీకోసన్న దివ్య మహిమలన్నీ నాశనమయ్యాయి. కణపిరిమైక నీ దేహంలో ఆ మంత్రాలను స్థానంలేదు. ఎన్నిసార్లు మోస్తూ రించినా నీకోని కామాగ్నిని చల్లాపుకోలేకపోయావు. ఇప్పటికే నేనెన్నో అవకాశాలనుండించాను నీకు- ఫలితంగా పర్యర్థకాల్లో నాకున్న గౌరవ మర్యాదలు నన్నగిల్లాయి. ఇహ నీకీ జన్మలో ఎలాంటి సాయం చేయను- నీ పాప ఫలాన్ని నీవే అనుభవించు. ఇప్పుడు నీవు అతి సామాన్యదశని చురుకు- మంచాకిలైనాన, వ్యామోహాన్ని దంపుకుని దివ్యానందుడి శరణు వేతుకో- నీ రాజ్యం నీ

కెలాగూ దక్కదు. కనీసం ప్రాణాలైనా మిగుచ్చుకున్నా వాడివవుతావు" అంది కోపంగా.

"మాతా! నాతో చల్లాయుతున్న క్రోధ జ్వాలల్ని రెప్ప గొట్టింది మీరే. దివ్యానందుడ్ని హీనాతిహీనంగా చూడమని నాకు మహిమలను ప్రసాదించింది మీరే. అప్పుడే నీవు కూడా నాకు మూఝెపోతే నా గతి ఏం కావాలి తల్లీ. నీ కారణంగా నా రాజ్యాన్ని కోల్పోయాను. ప్రాణప్రదంగా ప్రేమించిన మోహిణికూడా నా పాలిటి విషనర్పణగా మారింది. అందరికీ నేను శత్రువునయ్యాను. నన్ను నడి సుద్రులో జూరబెడిది నీవు మెల్లగా భావకోపదం వ్యాయంగా వుండా తల్లీ...."

"నీమదా! న్యాయానాయకలను గూర్చి నాకు తోచించేం తటి వాడినయ్యావా? అలానాకు దివ్యానందుడు ఏ పాపం తెలిసి అమాముఖం ప్రాణాలు నిలవడానికి నిస్వార్థ హృదయంతో నన్ను శమిచాడు. నీవు ప్రతిక్షణం కొనుం రగిలిన కళ్ళతో కనిపించిన కాంత శరీర మాన ప్రాణాలను హరించి, నిజ ధర్మాన్ని విస్మరించావు. దివ్యానందుడు నా కోమి శత్రువు కాదు. అతడు నన్ను శమార్పణ చేశాడన్నా నేనే కర్కశ హృదయముతో అతనిపై కక్ష సాధించి నందులకు సిగ్గుపడుతున్నాను."

"అంతేనుటావా మాతా!" అన్నాడు బాధగా.

"అవును. నా నిర్ణయానికి తిరుగులేదు. ఇప్పటికి గుహ ప్రభావంకూడా ఏమీలేదు. ఎవ్వరైనా నూ నిర్భయంగా రావొచ్చు" అంటూ కైలాసానికెళ్ళిపోయింది.

రణధీరుడు భారంగా కణతలు పట్టుకున్నాడు. వూహం

వని విదంగా గంగాదేవి తననుండి వేరై పోయింది. కనుక! దివ్యానందుడ్ని శిమాభిక్ష వేడుటకంటే అన్యమార్గం కనిపించడంలేదు.

ఇన్నాళ్ళూ పన్నెన్నో ఆశలు పెంచుకున్నాడు తను. శ్రీ వ్యామోహంతో తనెంత నష్టపోయాడో ఇప్పటికర్థమయిందతనికి....వశ్యంతా ఎవరో. పడునైన కత్తులతో, బొడుస్తున్నట్లుంది. ఉన్నట్టుండి దిగున తరిలిపై చూశాడు చాటుగా, అర్ధనగ్నంగా విరహవేదనతో చూస్తుండాతని పొండుకోసం ఓ మగువ. ఆమె అతని పరిచారిక. ఆప్పుడా నమయంలో ఆమె కళ్ళలో మత్తు పొంగిపోతుంది. గుండెలమీది కండలు ఆపురాపురు మంటున్నాయి అధరాలు వెల్లగా కంపించి పోతున్నాయి. ఆమె చూపులు వదులైన మన్మథ దాణాల్లా వున్నాయి.

అయినా, అతనికెందుకో ఉత్సాహం రావడంలేదు.

ఆమె మెల్లిగా వచ్చి అతని ఒడిలో కూర్చుండి కైపుగా చూస్తూ. "ఇవాళెందుకో తమరు సరధ్యానంగా వున్నాడు. నేనిక్కడికి రావడం ఆలశ్యమయిందని కోపంగా ఉన్నారా?" అతన్ని చేతులి గుండెలమీదుంచుకుని. "ఇవి నీ తాకిడిలేక తల్లడిల్లి పోతున్నాయి. ఇటు చూడు! నాయోవ్వన పుష్పం నీ తియ్యని మకరంద సుఖవర్షకోసం ఎంతగా పరితపిస్తుందో. అందిన ఆదాన్ని అనిందంగా అందుకోతుండా ఆలశ్యం చేస్తావేమిటి?" మత్తు స్వరంతో అంది.

వికారంగా ఒళ్ళు విరుచుకుని తన ముఖాన్ని అతని ముగసిరికి దాసోహం చేసింది. ఆమె సెదాలు అక్కడేదో

చిరిపిగా కదలుచున్నాను. అతనితోని దానంతా కలిగి పోయింది. అతనితో ప్రేరణ కలిగింది. ఆమె తలను దింపి అదిచూచు.

ఆమె మరింత అనుదంంగా పెంచును స్పృశిస్తునే వుంది

ఆమెను శయ్యపై వదుకోబెట్టాడు మన్నధుడిలా ఆమెపై విజృంభించాడు. ఆమె మెత్తగా, పూవులా నలిగి అరిపిపోయింది. అదమరిచి తృప్తిగా నిద్రిస్తు వుంది. ఆమెను కత్తితో హత్య చేశాడు. 'కెప్'న అరిచింది.

కరీనా అతని కత్తి ఆమె గుండెల్లో దిగుతూనే వుంది. చివరిన చేతి రక్తంకో అతని ముఖంపై తడిసింది.

ఆమె ప్రాణాలు గగన విహారం చేశాయి.

రజదీపదీపా ఏవో యోచిస్తున్నారు

అప్పుడే ఆ ముదిరంలో మోహిని ప్రవేశించింది. ఆ శబ్దాన్నిచూసి నిశ్చేరపోయింది. రజదీపదామెను చూశాడు. తప్పుచేపర వాడిలా తలొంచుచున్నాడు. ఆమె అతనిని ముఖంగా చూస్తోంది. అతనామెను ముఖం చూపించలేక పోతున్నాడు

"నిన్ను నమ్మకున్న వారందరినీ ఇలాగే నానం చేస్తే చివరకు నీకు మిగిలేదు ఎవ్వరూ? ఎదిరికో నీనిలా నమ్మకంగా వుంటూ వారి జీవితాలను సర్వనాశనం చేస్తు వ్వావు! ఈ సరిహద్దు నీకేద్రోహం చేసిందని ఆమెను వీరింత నిరయితో సహించావు! నీవు దానంతా నన్ను దురు తన శరీరంతో నిన్ను సుఖపెట్టినంతగా ఆమెకి నాడి కక్షను విడిచివావు? ఆమె గూరేసి చెప్పించితా విని

తనేగా నీవు ఆమెను చంపావు? ఎవీ నీకు కీడును తల పెట్టెదయ్యవుంటే, ఈ పాటికా రహస్యాన్ని అందరికీ చాటి చెప్పక నీ బొండు కోసం తనెందుకెదురు చూపింది. హూ! ఆ మాత్రం వివక్షతా జ్ఞానంతో మూర్ఖత్వంతో ఓ నిండు జీవితాన్ని బలిచేశావు. ఇప్పుడా రహస్యం నాకూ తెలిసిందిగా! నన్ను సంహరించగలవా? నీతో ఎంతో మార్పు వచ్చిందని అనందించే వమయంతో నీనిలా ప్రవర్తించడం దాదగా వుంది."

ఆమె దూరంగా జరిగి అతనిని తీవ్రంగా చూస్తూ "అయితే నీకు నిజంగా మంచాకినిపై వ్యామోహం లేదన్న మాట" అడిగింది సూటిగా.

అతను చురుకాన్ని చేత్తో మర్చిండుకుంటూ ఆలోచించే వాడిలా ముఖం పెట్టి పైకి లేచాడు. కొంత సమయం గడిచాక "నిజంగా ఆమెపై నా కెలాంటి వ్యామోహంలేదు" అన్నాడు బాడగా.

"నీ మాటలు విశ్వసించవచ్చునా?" సంజేహాన్ని వ్యర్థం చేసిందామె.

"నా రాజ్యమెలాగూ పోయింది. మిగిలింది ప్రాణాలే. పర్యవక్షులను కోర్కెయిన నేను దివ్యానందుడి చేతుల్లో చావడంకంటే ప్రాణాలతో బ్రతకడం ఉత్తమం అనుకుంటు వ్వాను. అందుకే మనసును మార్చుకుని ఆ ఘోషాను లావున్న జీవాబిడను ప్రసాదించమని ఆర్థించాలనుకుంటు వ్వాను."

“నిజంగానే నీ మనసు సరిజామం పొందిందా? అయితే నా మనసును కూడా మార్చుకుంటున్నాను. అందరం అనందంగా వుండిపోదాము. దివ్యానందులవారు నిన్ను ఓమింపగలరు. కాశ్యపరాజ్యంలోనే మంత్ర పదవి మీకే అర్పించగలరు. వస్తాను...” అగి “ఈ రాత్రే నేనీ విషయాన్ని మహారాజు మండాకినిగారితో చెప్తాను. ఆమె కూడా ఎంతో సంతోషిస్తుంది వార్త విని” అంటూ వెళ్ళి పోయింది.

ఆమె వెళ్ళిన తర్వాత కృష్ణిగా మరాసానం పుచ్చు కున్నాడు రజాధీరుడు.

అర్ధరాత్రి కావొస్తూంది!

దివ్యానందుడి ప్రాజ్ఞలు అంతిమదశలో వున్నాయి. అతని అత్త జ్యోతిగా మారి చెలరెపలాడుతూ వుంది. ఆ జ్యోతి హరినామ స్మరణ చేస్తూ వైకుంఠానికి పయనించింది.

శేషజయ్య మీద పవళించిన అదివిష్ణు ఆ జ్యోతిని చూసి విస్మయభర్యుడు. వెంటనే అక్కర్లుంది అంకర్తాన మయ్యారు.

అదిండ్లి అందోళనగా ముఖం పెట్టింది.

“వచ్చా! దివ్యానందా! నీ ఘోరతపస్సుకు సంతపించాను. నీ అభిష్టం నెరవేరును. నీవు కళింగను చేరు నరికి నీ సరిపుత్రులు అచ్చట సాక్షాత్కరిస్తారు. నీ తపస్సును వీడి అనందంగా నీ రాజ్యానికి తరలివెళ్ళు. నీ విక విఘ్నంతగా వుండవొచ్చు. ఇదిగో స్వీకరించుము! ఈ

దిన్యవనికి పుష్పం అక్షయపాత్రలాంటిది. దీని ప్రణానంతో సుఖానందాలను ఎందరికయినా పంచిపెట్టవచ్చు. ఈ పుష్పమహిమంతో ప్రజలందరికీ సుఖాంతులను ప్రసాదించవొచ్చు. నవరికేమి అవసరమో అది వెంటనే తీర్చగలడు” అంటూ ఆ పుష్పాన్ని అందించి. ఆకీర్షించి మాయమైపోయారు విష్ణుమూర్తి.

దివ్యానందుడానందంగా ముందుకెళ్ళారు.

అశ్రమవాసులందరూ అనందంతో ఆయన్ను చేరారు.

సరుగులు తీస్తున్నారు మండాకిని. మోహినీలు. మండాకిని పొత్తిళ్ళలో చనివారు కోకరాగాలు తీస్తున్నారు. ఆమె పాదాలు పుష్పాలుకంటే ఎంతో సున్నితమైనవి. ఆమె పాదాల్లో ములుకుల్లాంటి రాళ్ళు కవచ్చున దిగిదుతున్నాయి. ఆమె కళ్ళలోంచి అశ్రువులు ఉధృతంగా ప్రవహిస్తూ గుండెల మీద నుంచి జారిపోతున్నాయి. ఆమె పాదాల్లోంచి రక్తం న్రవిస్తుంది. దాదతో సురులు తిరిగి పోకుండామె.

ఏక్కర్లుందో ఓ గాలితెరటు దుమ్ము లేపుకుంటూ వెళ్ళిపోయిందామెనై.

మోహినిలో అందోళన అధికమయ్యింది. సరిచారికలు వెంటాడుతూనే వున్నారు. తనూ వొడిలిన దాణలూ వరి గిడుతూనే వుంది. మండాకిని మోహినిలు వేరయ్యారు.

మోహిన్ని సరిచారికలు నట్టుకున్నారు. వారామె చేతుల్ని మెలివేసి గుహవైపు ఈడ్చుకెళ్ళుతున్నారు. వారి నెదిరించే శక్తి ఆమెలోలేదు.

పవిత్రుడు ఏడుస్తున్నాడు. ఆమె గొంతులో రణా-
-కుండి. కళ్ళు నీళ్ళతోనం వెడుకుతున్నాయి. మరణ-
మధ్యన ఆపుతూ ఏడుస్తున్నాడు పిల్లవాడు. నీళ్ళు లేవు
కానీ దూరాన దుమ్మురేపుతూ ముందుకు దూసుకు వస్తుందో
బలిపిన చిరుతపులి.

ఆమె దెబ్బతిన్న పక్షిలా విరివిల్లాడిపోతుంది.

ఆ పసికందు ఏడుపింకా తారాస్థాయికి చేరింది!

చిరుత అడుగులో అడుగు ముందుకేస్తుంది.

ఆమె చావడం భయమనుకుంది. తన సలిదేవుడిని
వేడుకుంది. అంతే!

జ్వాలలతో కూడిన అగ్నిశిఖరాలు వెంబడించాయా
చిరుతను.

ఆమె బిడ్డడి వైపు. జ్వాలల వైపు మార్చి మార్చి
చూసింది.

అదే సమయంలో ఆకాశంలోంచి పుష్పక విమానం
రానే వచ్చింది.

మందాకిని పరుగున వెళ్ళి కూర్చుంది పుత్రుడితోబాటు.

మరుక్షణమే గగన విహారం సాగిస్తూ వుందా పుష్పక
విమానం.

ఆకలిగాన్న మృగంలా మోహిన్ని చూశాడు రణ-
ధీరుడు. ఆమె చలింపలేదు. పరివారికలాతనికి ముకుపు-
నందిస్తూ వున్నాడు. "పారిపోవడానికి ఎందుకు వడకం
వేశావు?" భీకరంగా ప్రశ్నించాడు రణధీరుడు.

"నీ మనసు మార్చుకున్నావని చెప్పావు కనుక!"

దైర్యంగా సమాధానం చెప్పిందామె.

"ప్రశ్నకు ప్రశ్న సమాధానంకాదు. నా లక్ష్యన్ని
కక్ష్యం చేసినందుకు నిన్ను హరికే వాదంను"
గొధంగా అంటూ కత్తిని పైకి తీశాడు. వెంటనే ఆమె
లనూ చేతులమీ. కాళ్ళనూ ముక్కలు ముక్కలుగా
తీశాడు.

అనందంగా నవ్వుకున్నాడు. చురువును చిత్తుగా
తాగాడు.

"మోహిని మీతో రాలేవా?" అన్నదే పుష్పక విమానం
గురున్న మందాకిన్ని ఆశ్చర్యంగా ప్రశ్నించాడు చూపా-
డు.

ఆమె బాధగా జరిగిందంతా చెప్పింది.

అదే సమయంలో అనందంగా దివ్యానందుడామెకు
దురొచ్చాడు.

చెలిక తైలు కల్లిబిడ్డలకు దిప్పితిశారు. ఆమెను స్వాగతం
లుకుతూ అందంగా నాట్యం చేస్తూ ఆమెనులోనికి నడి-
ండుకెళ్ళారు. దివ్యానందుడితో ఏదో నవ్వానందం పొంగి-
ల్లుతుంది. బిడ్డను చూడాలన్న తనన ఆకలిలో అధిక-
య్యింది.

అంతఃపురంలోకి ఆమె రాగానే పుత్రుడ్ని చేతుల్లోకి
మునున్నాడు. నిండువందమామలా అందంగా కనిపించే
దానిల్ని తనివితీరా గుండెలకు హత్తుకున్నాడు. ముద్దు-
తో ముఖమంతా తడిచేశాడు. మందాకిని ఆకలిలోని-
ంతిపి, అనందాన్ని తదేకంగా చూస్తూ మురిసిపోతుంది.

అనే నమయంతో భటులచటికివచ్చి ఆయనకు నమస్కరించారు. ఆయన వారిని ప్రశార్థంకాగా చూశాడు.

“నరుపులు తమించారు. మీ కోసం రజదీరుతో కానుకను నమస్కరించారు” అన్నాడో భటుడు వినయపూర్వకంగా.

“పదండి చూద్దాం!” సంకయింగానే వారితో వెళ్ళాడు దివ్యానందుడు.

అరవిగూల చేతు పెట్టెలో అందాలు చిందే మోహిని మృతచూపం వికృతంగా ముక్కులు చెక్కులుగా కనిపించింది. విస్మయభరితంగా దివ్యానందుడు. అక్కడున్న భటులు కూడా అందోళనగా వుండిపోయారు.

ఈలోగా భూపాలుడచ్చటికి రానేవచ్చాడు. “స్వామీ! నేను మోహిన్ని రక్షించడానికికొచ్చితి. తమయ ఆశీర్వాది పై అనందంగా వెళతాను” అన్నాడు వినయంగా.

ఆ మాటలకు దివ్యానందుడి కళ్ళు చెమ్మగిల్లాయి. మౌనంగా వుండిపోయాడు. భూపాలుడు ఆశ్చర్యంగా దివ్యానందుడి వదనాన్నే లక్షితంగా చూశాడు. దివ్యానందుడు శవం మీదున్న లేతను భూపాలుడి కళ్ళుగింపాడు.

భూపాలుడా లేతను చదుపుతున్నాడు.

“దివ్యానందుభూ. భూపాలుడికి! రజదీరుడు ప్రాయుట ఏమనగా మంచాకిని తన పుత్రుడితోబాటు ఈ పాటికి కళింగను చేరి వుంటుంది. మీరంతా అనందించే ఈ కుట్ర నమయంతో మీకో కానుక వంటిస్తున్నాను. మోహిన్ని శవంగా మార్చి, ముక్కులు ముక్కులుగా నరికి మీకందిస్తున్నాను. ఈ కానుకతో మీ రెంతో అనందిస్తారని ఆశిస్తున్నాను. అంతేకాదు! నా రాజ్యాన్ని నా కందించే వరకూ నేను

నిద్రంచను. మంచాకినిపై ఆమె పుత్రుడిపై వగలుతు తాను. వారిరువురినీ వర్తనాశవం చేస్తాను. అప్పుడే నా మనసుకు గాంతి. ఇట్లు. మీ శత్రురాజం. రజదీరుడు” అని వుండా లేలలో.

భూపాలుడి గుండెలు చలించాయి. మోహిని శవాన్ని చూశాడు. అతని క్రోధం చెలరేగింది జ్వాలలో. “అ వీరుడ్ని నమయంతోనే సంహరిస్తాను” ముందుకు కదిలాడు అవేళంగా.

దివ్యానందుడతని భుజాన్నందుకుని “తొందరపడకు భూపాల! వాడి ప్రాణాలు తీయడానికి నీకాశ్రమ అక్కరలేదు. మోహిని చేతుల్లో వాడి చావు వ్రాసి వుంది. అటు చూడూ! నీ మోహిని చావలేదు. నటివంగా వుంది. ఆమె పక్షన న్యాయదేవతతోజాటు పార్వతీదేవి వాళ్ళు నిలిచి పోయింది. ముక్కులైన దేహమంతా ఒక్కసారిగా ఎంతటి శోభతో వుండో చూడూ” అన్నాడు.

ఆమె ప్రశంసలగా నిద్రించినదానిలా లేచింది. అక్కడున్న వారందరినీ చూసింది. భూపాలుడ్ని చూడగానే ఆమె హృదయం అనందంతో పరవళించింది. వెంటనే లేచి అతని గుండెలపై వారిపోయింది.

భూపాలుడిలోని భారంతా మాయమయ్యింది.

దివ్యానందుడూ భటులూ వారిరువురినీ చూసి అనందంగా ముందుకెళ్ళారు.

రాజ్యమంతా ఆ రోజు కన్నుల పంటగా వుంది.

0 0 0
లన కన్నులూతురూ. మనసుమీ జేమంగా కళింగను

చేతున్నారన్న వార్త విన్నాక పంతుడినున్న మనో
వ్యధంతా తీరిపోయింది. మంత్రి జనంతుడా నమయంలో
అక్కడే వున్నారు. "అలయంలోని దేవునికి యిన్ని
రోజులకు కరుణ కలిగింది మంత్రివర్యా! ఈ కుల నంత
ర్యాన పేదప్రజలందరికీ ఆన్నావానం వత్తవానం చేయండి"
అన్నారు ఆనందంగా.

జనంతుడు వెంటనే వాటిని అమలు పరిచాడు.
ప్రజలంతా ఆ రోజు మరుగ చేసుకున్నారు. పుర
వీరులన్నీ రంగురంగుల రోరజాలతో అలంకరించాడు.
వ్రతి ఇంటి ముందు కలాపి చల్లి అంపాలు చిందే ముత్యాలు
ముగ్గులతో సింగారించారు రమణీమణులు.

అన్ని దేవాలయాలలో దీపకాంతులూ, అర్చనారాధ
నలూ, భక్తిగీతలూ, హరికథా కాలక్షేపాలూ చకచకా
జరిగిపోతున్నాయి వయసొచ్చిన ఆడపిల్లలు ఆనందంతో
చెమ్మ చెక్కలాడుతున్నారు. యువకులు దీపావళి బాణ
వంచారాన్ని రంజించేస్తున్నారు. ముత్తయిడువులంతా
దీపాలంకరణ చక్కగా విస్తున్నారు.

వసివారూ, వృద్ధులూ బోపినప్పులతో కళకళాడిపోతు
న్నారు.

ఆ సేదకను నీపార్వతులరువురూ తిరికించాడు ఆనం
దంగా.

"చూశావాదేవీ! దివ్యానందుడు తన రాజ్యంలో
రేకున్న ప్రజలంతా ఆనందంగా పంతుగ జరుపుకుంటు
న్నారు. ఆ నాడు నేను దివ్యానందుడ్ని అర్థంచేసుకోలేదు.
అతనిపై కోపించి శివశాండవమాదాను. కోపించి శపించి

వుండి వుంటే ఈ నాడు మనమీ వందుగను తిరికిం
పుండేవారిమేకాదు" అన్నారు నాగభరణుడు.

"అవును స్వామీ! నకం దేవతలంతా అతనికి ఒకటే.
ఈనాడందులకే అన్ని దేవాలయాలలో దీపారాధనలు జరుగు
తున్నాయి స్వామీ! దివ్యానందుడి కష్టాలన్నీ యీ
గట్టెక్కినట్లేనా?" నందేహంగా చూపింది ఉమాదేవి.

"దేవీ! భక్తులకు కష్టాలు రావడం నహజం. కష్టాలు
అతని మంచికే జరిగాయి. ఆనాడు నీవతనిని రాజాని
చేశావు. ఒక్కసారి సాధువ్వలావుడిగా వున్న దివ్యానం
దుడు నృపుడై త్రిపుర రాక్షాదినేతగా రాజ్యాలాన్ని
వహించి, సుఖనంతోపాలతో వుండటం మంచిదికాదు.
రాజవంశీయుల మనస్తత్వాలూ, ప్రజల గుణగణాలూ
తెలుసుకుని వాటిని నమయిస్తున్నట్టిగా వినియోగించుకో
వాల్సిన అవసరాన్ని తెలియజేయుటకొరకే నేను గంగా
దేవిని వారించలేకపోయాను. ఆమె కూడా ఇప్పుడు దివ్యా
నందుడి పజ్జనే చేరింది. ఇక మీదట అతనికి ఎలాంటి
అవదలు కలుగవు నీవాతనికి అందించిన వరాలన్నీ నమో
కృతమౌతాయి" సంతోషాన్ని వ్యక్తం చేసాడు గిరిజా
వందుడు.

"అంతటి ప్రోహియైన రణవీరుడ్ని నంహరించేందుకు
దివ్యానందుడితో అన్ని శక్తులున్నా యింకా ఎందుకు విని
యోగించుకోలేదో...." నందేహంగా పలికింది.

"నీకు తెలియనిదేమున్నది దేవీ! దివ్యానందుడు సామా
న్యుడుకాడు. తనశాసాలియేకాదు. విజాని కూడా ఎవరి
కారణంగా మోహిని పండించబడిందో, వారిని మోహిని

నంహరించగలదు. అప్పుడే మరచిపోవడే! అలానాడు
 పివే ఆమెకా మాన్ని ప్రసాదించావు" చిరువస్మయముతో
 చూశాడామెను.

"అంతా మీ రిం! మృతపురిపుణ్యం. పాపకార్యము
 అరిపించేది జరిపేది నకలం మీరేనని తెలిసి కూడా యింకా
 నందేహాలు వ్యక్తం చేయడం ఉచితంకాదు నాకు స్వామీ.
 పికు తెలియనిదేదీలేదు. దుష్టశిక్షణ భక్తరక్షణా లా
 లన్నీ పివే తరిస్తున్నావు. అజ్ఞానంగా ప్రశ్నించి మీ
 ఆశీర్వాదాన్ని తెలుసుకోనందుకు నన్ను క్షమించండి" అంది
 కాన్తబాదగా.

"దేవీ! ఇహ ఈ ముచ్చట తీరింది. కైలాసాని
 కెళదామా!" ఆమె మృదువైన భుజం చుట్టూ చేతులు
 పేసి ప్రేయంగా అడిగాడు. ఆమె సిగ్గునట్టినయిస్తూ పతి
 దేవుని గుండెలపై గువ్వలా కలివాల్సింది.

"ఇంకా ఏముందని ఈ రజదీరుడిపై మనం కాంక్షలు
 పెట్టుకోవాలి!"

"రాజ్యంపోయింది, ప్రభువులుపోయింది."

"ఆ మూర్ఖుల్ని నమ్ముకుని మనం పర్యవస్థం అందిం
 చాము."

"దివ్యానందుడి శరణు వేరుకుని అంతఃపురంలో
 ఉడిగం చేయడం ఉత్తమం. రండే.... ఇంకా ఆలయం
 చేయడం తగదు" ఆ పలుగురు పరిచారికల మాటలు
 పడునైన కక్షుల్లా రణధీరుడి గుండెల్లో దిగివాయి.

అయినా ఇంకా చాటుగా వుండి పింబుడ్చాడు.

వారికా అతన్ని విమర్శిస్తూ ఏమో మాటలు మాట్లాడు
 కున్నాడు.

కత్తిని పైకి తీశాడు. వారి ముందుకొచ్చాడు అగ్ర
 హంగా

అతని ఉగ్రరూపం చూసే సరికి చలించిపోయారువారు.

"మీరు కూడా నన్ను దూరం చేసుకుంటున్నారన్న
 మాట. మీ రక్తంలో కూడా స్వార్థభీతాలు చిగురించా
 యున్నమాట. మీరంతా నాకు వ్యతిరేకులై పోతున్నారా!
 వెళ్ళండి.... ఆస్త్రీ, అధికారం, పుంతునే ఆదరి మగాడిని
 వెతుక్కుంటూ వెస్తుంటి. అది కోల్పోయినవాడు తాము
 నమ్ముతున్న మగాడిని విమర్శించి, ఎంతటి ద్రోహానికి నా
 వాడిగడుతుందన్న నగ్నసత్యం మీ ద్వారే తెలుసుకు
 న్నాను.... విషసర్పాలకం చే భయంకరమైన మీ శరీరా
 లను ముక్కలు ముక్కలుగా నరకగంను" కత్తిని పైకి
 త్రాడు కోపంగా.

అతని రెండు చేతుల్లో రెండుబాదాలు దిగబడాయి.
 అతని చేతుల్లోని కత్తి నేల మీద 'తంగ' మంది.
 ఒలుకుతున్న చేతులతో, పళ్ళు సురుమునూ ఇటు తిరిగి
 చూశాడు. ఎదురుగా మృత్యువేనలలా కనిపించింది
 మోహిని ఆకారం. విన్నయడయ్యాను! చనిపోయిన
 మోహిని సజీవురాలెలా అయ్యింది?

"దుర్మార్గురాలా! చాటు నుండి వెన్నుపోటు పొడు
 స్తావా!" అతని స్వరంలో కోపంకోబాటు వేదన కూడా
 లేకపోలేదు.

"ఒకే ఒక్కసారి నేను నిన్ను చాటు నుండి చాటు

దెబ్బలు కొట్టాను. కానీ నీవు! నా జీవితాన్ని ఎన్ని పార్లు చంపి, నరకయాతన చేశావో నా కంటే బాగుగా మీరే తెలుసు" అంది తీవ్రంగా తలదాగిస్తూ.

"రాజీనీ.... నిన్ను ప్రాణాలతో వదలను" అమె మీదికి రాబోయాడు. 'నక్ నక్' మనిపించిందాకని రెండు చేతుల్ని దుజాల వరకూ సొరకాయల్లా తెగి చరించి తల్లడిల్లి జీవరహితంగా వుండిపోయాయాకని చేతులు.

దునలుకొచ్చే కోదేనాగులా అమె, చావు కోసం ఎదురు చూసే నిరాశజీవిలా అతను. ఆయానంతో బాధతో నుడులు తిరిగిపోతున్నాయి. అతని ముఖమంతా స్వేదంతో తడిసి ముద్దయ్యింది. ఆ నమయంలో దాహం- దాహం అంటూ తీరలేకాడు.

అయినా అమె అతనిపై జాలివదలేదు. అతని రెండు కాళ్ళను కూడా నరికింది. అతను కుప్పలా కూలాడు. దిగ్భగగా చావుకేకలు పెడుతున్నాడు. ఎవ్వరికీ అతనిపై జాలివీయలేదు. విషవర్షాన్ని కరుణించి గాయాలు మాన్పుతే అది శక్తిని కూడగట్టుకున్న తర్వాత తననే కాటువేస్తుందని వారందరికీ అనుభవపూర్వకంగా తెలుసు.

"మోహినీ! ఇంతటితో నన్నొదులూ. కాళ్ళూ, చేతులూ కోల్పోయాను. నాకు ప్రాణనిక్షణ ప్రసాదించు" ఏడుస్తూ, అర్థింపుగా చూశాడమెను.

"వదలను. నిన్ను ప్రాణాలతో వదిలికే ఏం జరుగుతుందో నాకు బాగా తెలుసు. అపాయాన్ని తప్పించు కున్న కాలనాగు ఏం చేస్తుందో నీవు అదే పని చేస్తావు

కనుక నిన్ను సంహరించకపోతే, వర్షంలోకాకే ముచ్చవాటిల్లుతుంది" దుద్రకాళిలా విజృంభించిందామె.

అతని కిరన్నును బండించింది. అది దొర్లుతూ అమె పాదాలపై వడింది. అప్పుడే అంచెలంచెలుగా శ్రోరం తగ్గిందామెలో. ఆ తర్వాత అందరూ కలిసి కళింగను చేరుకున్నారు. సరిచారికల ప్రాజాలను కాపాడినందుకు వారంతా మోహిని పాదాలకు నమస్కరించారు.

దివ్యానందుడు అనందంగా మందాకినీ, తన పుత్రుడు మూడపుడితోబాటు త్రిపురకు బయల్దేరాడు. కళింగను మోహిని భూపాలుడి కప్పగించి.

మోహినిని గాఢంగా పెనవేసుకుపోయారు భూపాలుడు. ఎంతకాలం బొందిన వియోగమంతా ఒక్కసారి సరించరాని విరహాలగా మారింది. అందుకే కాలంతో నిమిత్తం లేకుండా వారిరువురి శరీరాలు కమ్మని సుఖలోకాల్లో మునిగి లేలుతూ, అలసిపోతూ, పరితపిస్తూ వున్నాయి.

దివ్యానందుడు సతీపుత్రులతోబాటు త్రిపురకొస్తున్నాడని తెలిసిన వనంతుడి దుగ్భతంతా మాయమైపోయింది. హుషారుగా శయ్యమించిలేచి కొత్త దుస్తులు ధరించాడు. మంత్రి జనంతుడ్ని పిలిచి ఘనస్వాగతానికి కావల్సిన ఏర్పాట్లన్నీ ధకచకా చేయించాడు.

వనంతుడి ఉత్సాహానికి రాజువై ద్యులంతా ముక్కుపై వేయించుకుని చిన్మయంగా చూస్తున్నారు.

ప్రజలందరూ తమ ప్రభువునూ, మందాకినీనీ, మూడపుడ్ని చూడాలని తందోవతందాదలుగా వచ్చారు. రథం

లాజరాని పురవీరుల్లోకి వచ్చేసింది. అవిమానవర్తంతోదాటు
అనురాగవృష్టాలు కూడా వారిపై కురిపించారు ప్రజలు.
అనందంగా రథం ముందుకు సాగిపోతుంది.

కానకీరాముడిలా పున్న ఆ జంటను అందరూ ముచ్చ
టగా చూస్తున్నారు.

వనంతుడూ. జనంతుడూ వారికెదురు వెళ్ళారు.

వనంతుడు మందాకిన్ని నవ్వుతూ పరామర్శించి ముద్దుల
మనుమర్ని ఎత్తుకుని శతకోటి ముద్దులు కురిపించాడు.

అందరికీ ఆ రోజు విందులా వుంది! చారిరాక సంద
ర్భంగా తందోపతందాలుగా విచ్చేసిన ప్రజలందరికీ విందు
పిచ్చాట చేశాడు వనంతుడు.

విందుతోకానాలు ముగిరాక ప్రజలంతా ఎపరెవరిళ్ళకు
వారెళ్ళారు.

సింధుజాబిలిలా కోల్పించే మందాకిని చటుక్కున లాక్కు
న్నాడు దివ్యానందుడు. ఆ శయ్యపైనున్న మల్లెలు
తీయ్యగా నలిగిపోతూనే వారిరువురి శృంగారానుభూతులను
గమనిస్తూ పున్నాయి.

నవ్వులతో ఆ రాత్రి ప్రణయశృంగార రాత్రిగా మధు
రాతి మధురంగా గడిచిపోతుంటే, శీతాంశుదెందుకో నన్న
గిల్లిపోతున్నాడు బాధగా.

—: కుథం :—